

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
9 SEPTEMBER 1932 - No 15

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

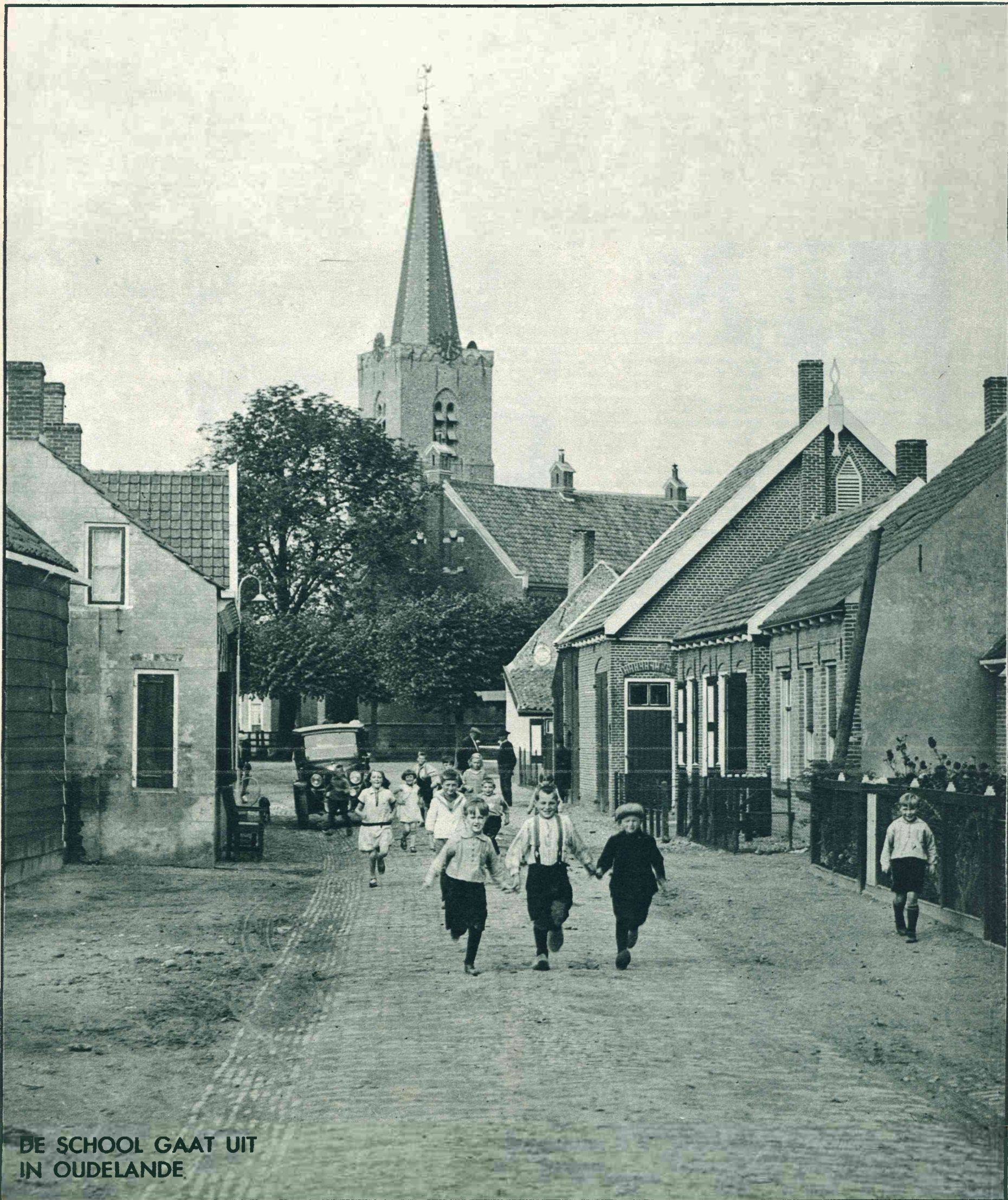
GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
ZEELAND

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540. GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DE SCHOOL GAAT UIT
IN OUDELANDE

Men doet tegenwoordig heel wat om sport-roem te krijgen of een record te vestigen, maar wat de Engelsche miss Marsalis (rechts) deed, was toch wel in hooge mate onverantwoordelijk. Zij wilde een record halen door zoo lang mogelijk in de lucht te blijven en vloog 196 uur achter elkaar, ofschoon zij leed aan blindedarm-ontsteking en dus een ernstige, misschien dodelijke complicatie riskeerde.

Zóó ontvangt hij zijn koninklijke gasten. Iederen keer als de koninklijke familie van Zweden in de omgeving van Löpp komt, ontvangt deze oude boer, de oudste van het dorpje, volgens oud privilege koning en koningin in zijn woning. In ouderwetsch gala-costuum, met grove kousen en eigenaardige pantoffels, wacht hij op dien dag de koninklijke gasten af.

Er zal binnenkort wel weer nieuw speelgoed uitkomen, ter aanvulling van auotped, vliegende hollander, e.d. Het is een soort ijzeren stelt, die in het Duitsch „huppelaar" wordt genoemd. Het speelgoed is uitgebracht op de laatste Messe te Leipzig.

Een gramfoon inplaats van zangers. De geestelijke van de Anglicaansche kerk te Marden (Engeland) heeft een gramfoon gekocht, waarop hij platen van gezangen en psalmen laat draaien, omdat er in zijn kleine kerk dikwijls te weinig geloovigen komen. De gramfoon neemt dan 't zingen van de niet aanwezige geloovigen over.

Buitenlandsche Post

Florida heeft een schitterend klimaat, en de badplaatsen daar zijn dan ook bekend in de geheele wereld. Maar dikwijls woeden ook in dit rijk begiftigde land hevige orkanen, die geheele steden verwoesten en de huizen letterlijk uit elkaar rukken.

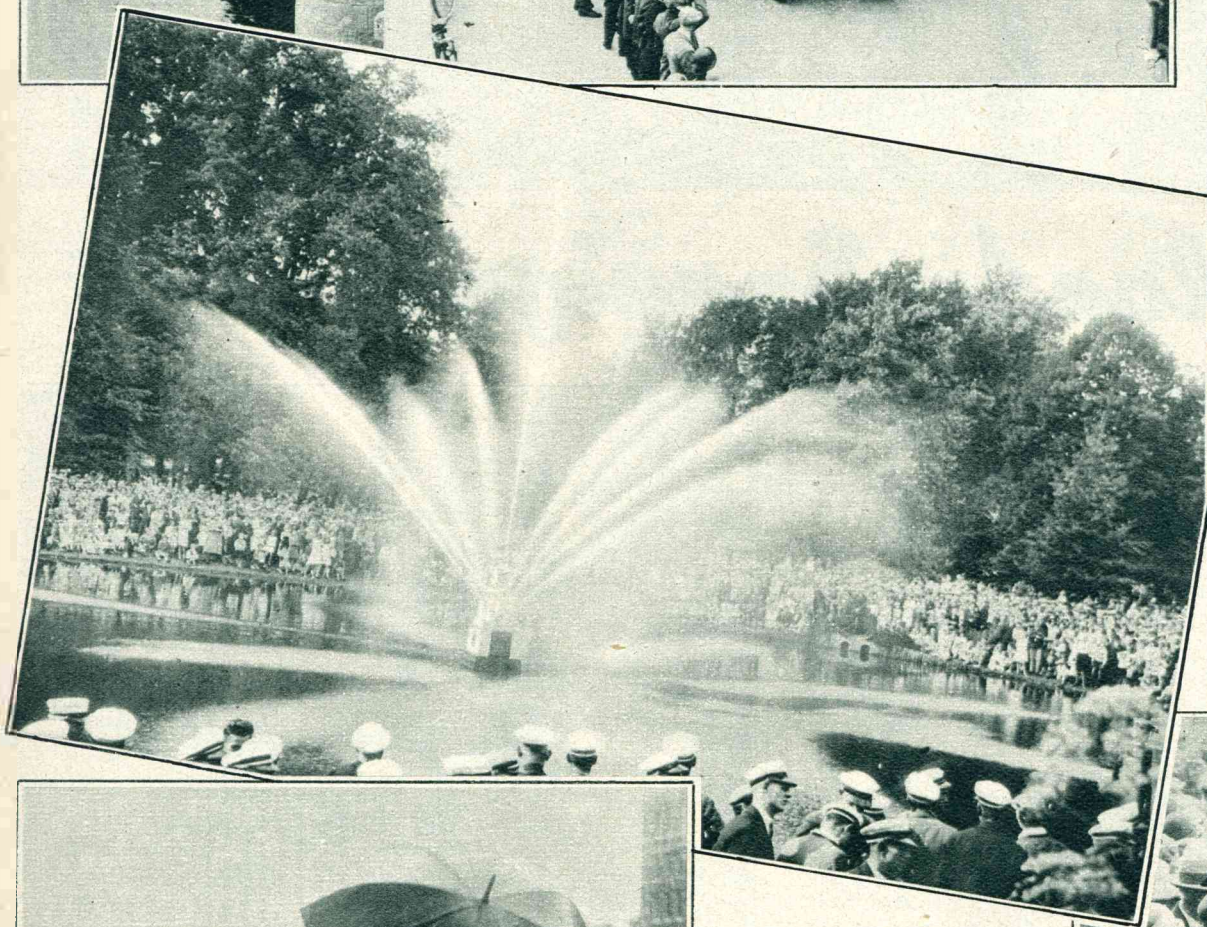
De begrafenis van Z.Em. W. M. kardinaal van Rossum, de eenige Nederlandsche kardinaal, die tijdens een bezoek aan ons land te Maastricht overleed. Van Maastricht, waar de plechtige uitvaartdiensten werden gehouden, werd het stoffelijk overschot naar Wittem bij Gulpen gereden, alwaar het ter aarde werd besteld. — Behalve vele R.K. hoogwaardigheidsbekleeders woonden talrijke wereldlijke autoriteiten de begrafenis bij, w.o. Z.Exc. minister Ch. J. M. Ruijs de Beerenbrouck (X), de Commissaris der Koningin in Limburg (XX), Malthazer ridders, enz.

Binnenland

Het Oranjepark te Apeldoorn is aanmerkelijk verfraaid door 'n fontein, geplaatst ter nagedachtenis van wijlen burgemeester mr. P. J. Tutein Nolthenius. Op Koninginnedag werd de fontein in werking gesteld door H.K.H. Prinses Juliana.

Een eigenaardig onderdeel van de eeuwfeesten te Roermond was de ontvangst van gouden echtparen op het stadhuis. In Roermond waren niet minder dan 19 dezer echtparen, waarvan er 10 nog naar 't stadhuis konden gaan.

Collecteeren, kaplaarzen en parapluies — op den collectiedag te Amsterdam voor het Nationaal Crisis Comité, die totaal verregende.

Wat 't Westland praesteert in de meloenen-cultuur, daarvan laat deze trotsche tuindersdochter 'n respectabel staaltje zien.

Westlands Sappige

Zoo'n volle kas met zware, oude perzikboomen levert voor den leek 'n onbeschrijflijk weelderigen aanblik.

In een kleine dorpskerk staat een biljart — oud en mishandeld. Op het verschoten en verscheurde groene laken prijken mandjes met spinazie, sla en peentjes — wrakke kistjes met prachtige peren of blozende appelen. En verscholen in een hoekje rusten eenige zacht-donzige perziken in een oud sigarenkistje.

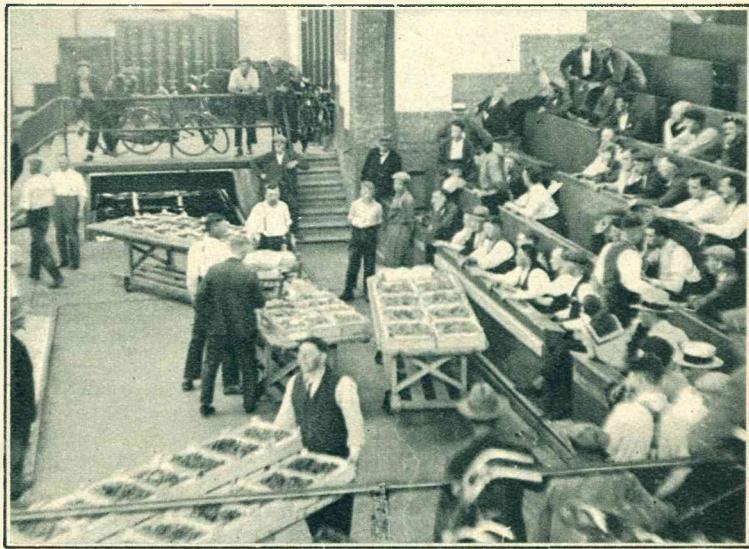
Om het biljart heen dringen de kooplieden uit de stad. Critisch bekijken zij de bossen peen of woelen met de handen in de frisch-groene spinazie. De kweekers zitten rond de tafeltjes te praten of staan zwijgend toe te kijken. Het is vol en benauwd in de gelagkamer; men kan er den blauwen sigarenrook snijden.

Boven het geroezemoes uit klinkt af en toe een rauwe kreet uit den mond van een man, die bij het biljart staat. Wat hij roept, is voor leeken onverstaanbaar, maar de kooplieden begrijpen hem. Nu en dan brult er een 'n antwoord en dan verdwijnt er een mandje of een kistje van het biljart.

Zóó begon, veertig jaar geleden, in het Westland de veiling van groenten en fruit....

Primitief? Dat lijkt het ongetwijfeld in dezen modernen tijd, nu wij overal in het Westland groote en goed-geoutilleerde veilingbedrijven vinden. Maar in dat dorpsche gedoe zat de kiem van Westlands grootheid. Uit de veiling op het afgetakelde biljart is de organisatie geboren, die deze tuinbouwstreek beroemd heeft gemaakt.

Veilen is niets anders dan georganiseerd verkoopen op een centraal punt. Nu het veilen veertig jaar oud is, klinkt die omschrijving erg eenvoudig. De kwestie was toentertijd alleen maar: op de gedachte te komen en het veilen systematisch uit te voeren. Het is de verdienste van den Westlandschen tuinder, dat hij de macht van het systeem heeft begrepen en benut. Het resultaat daarvan is geweest, dat binnen het tijdsbestek van een halve eeuw de veilingen zijn gegroeid tot

Wagen na wagen met de sappigste groenten en vruchten wordt op de veiling voorgereden langs de koopersbanken en in een ommezien door handelaars en exporteurs weggekocht.

Weelden

uitgestrekte bedrijven met eigen havens, spoorwegemplacements en parkeerterreinen, waar jaarlijks voor miljoenen guldens wordt omgezet.

Nadat het systeem van den gecentraliseerden verkoop der producten was doorgevoerd, is er een voortdurende wisselwerking geweest tusschen de ontwikkeling van den tuinbouw en den groei der veilingen. Dat is eigenlijk heel natuurlijk: zusje en broertje zijn samen groot geworden.

De zoete vrucht.

land centraal ingekocht en over de veilingen ge-distribueerd.

's Morgens bij het eerste zonnegloren is de tuinder reeds in zijn kassen en warenhuizen bezig met het plukken van de rijpe druiven, tomaten, perziken en andere heerlijkheden, welke in den avond van den-zelfden dag er-gens ver in het binnenland in de etalage van een fruithandelaar prijken of in spoorwagon en bootruim op weg zijn naar den vreemde. Na het plukken worden de vruchten op den tuin gesorteerd (het sorteren van tomaten geschiedt in vele tuinen machinaal) en vervolgens op de voorgeschreven wijze verpakt. Dan gaan de kisten per schuit of per as naar de veiling. Nog een

typisch gevolg van den streng doorgevoerden centralen verkoop is het feit, dat bij nagenoeg alle veilingvereeningen de tuinder vrijwillig de verplichting op zich heeft genomen, alle door hem gekweekte producten ter veiling aan te voeren.

Aan de meeste veilingen worden de kisten overgeladen op roltafels — een gemakkelijk hanteerbaar voertuig.

De juist gekleurde tomaten worden uit de war-relige struiken in de volle kassen geplukt . . .

. . . en per lorrie naar de pakschuur vervoerd om daar gesorteerd en voor de veiling verpakt te worden.

Het veilen gaat zeer snel en orde-lijk; terwijl het personeel nog bezig is, de transactie te noteeren, is de wagen reeds weggereden en komt de volgende naar voren. Weer draait de wijzer — stopt: het lichtje gaat branden. De partij is verkocht. Volgende wagen!

Zoo herhaalt zich het werk urenlang en elken dag weer, van het vroege voorjaar tot diep in den herfst, aan twaalf veilingen in het Westland. Het verveelt den toeschouwer nooit, want hij voelt, dat hier het hart klopt van een intensief werkend organisme — den Westlandschen tuinbouw. De hoeveelheden aldus verkochte groenten en fruit stijgen — tot zij jaarlijks bij miljoenen kilo's geteld kunnen worden.

De handelaars en expor-teurs hebben op het veiling-terrein hun pakloodsen, waar de partijen voor verzending gereed gemaakt worden. Zwaar

De oogst van den morgen wordt aangevoerd ter veiling te Poeldijk.

De veiling heeft aan den tuinder de handen vrij gegeven. Hij behoefde zich niet meer te bekommeren om den verkoop van zijn producten, doch kon zich geheel toelagen op zijn bedrijf, dat hij tot groote hoogte heeft weten op te voeren. De kassen en warenhuizen zijn gekomen — eerst zonder en later met een centrale verwarming. Nieuwe teelten zijn ingevoerd — oude cultures verbeterd en veredeld. De tuinder kon *tuinder* zijn in den werkelijk-zin van het woord. Hij brengt zijn product aan de veiling en is overal af. Later, als in den winter de natuur slaapt en 't stil is in den tuin, bekijkt de kweker in de vergaderingen van z'n veiling-vereening ook zijn veilingapparaat en de menig-vuldige problemen, verbonden aan den verkoop en afzet van hetgeen hij produceert.

Want dat is het opmerkelijke van de Westland-sche veilingorganisatie: het gansche bedrijf is door de tuinders gesticht en wordt bestuurd door hun vakgenooten, die zich vrijwillig belasten met de leiding. Alleen voor de administratie is er vast personeel.

De veilingvereeningen werken ook niet elk op eigen houtje: zij zijn op hun beurt georganiseerd in federatief stekelijk verband — in den Bond Westland, die, sedert jaren onder voorzitterschap van den eminenten heer Jan Barendse, de groote lijnen aangeeft en den Westlandschen tuinbouw als een geheel bestuurt.

Organisatie is het parool van het Westland. Er zit systeem in de veilingen — er is regelmaat in den afzet der producten. Er is zelfs eenvormigheid in de wijze, waarop de druiven en tomaten worden gesorteerd en verpakt. De bekende kistjes met het opschrift „Westland-Holland”, welke de vriendelijke lezer op den wagen of in den winkel van zijn groentenman ziet, worden door den Bond West-

Wat er dage-lijks zoal staat te wachten als de ver-koop aan een der twaalf Westlandsche veilingen begint.

De plaats van verkoop in het veilinggebouw is overal gelijk; elke koopman heeft zijn vaste plaats in de amphitheatersgewijze gebouwde banken, die genummerd zijn. In den lessenaar voor de bank zit een drukknopje, dat correspondeert op een nummer van de wijzerplaat van het afmijntoestel.

De wagen met producten wordt tusschen de banken en het afmijntoestel gereden. De verkoper brengt het toestel in beweging: de wijzer draait langs de in een cirkel geplaatste getallen. Plot-seling stopt het instrument b.v. op nummer 55 en tegelijkertijd gaat achter een der nummers op de wijzerplaat een lampje branden — neem aan achter No. 84. De koopman op plaats 84 heeft dan de partij afgemijnd voor 55 centen per eenheid

beladen vrachtauto's gaan in snel tempo naar de havenplaatsen om de buitenlandsche bootverbindingen te halen of trekken naar de markten in binnen- en buitenland. En tot diep in den nacht klinkt in 't West-land het eentonige gedender van de volgepakte spoorweg-wagons, die de smakelijke voortbrengselen van den rij-ken Hollandschen bodem wegbrengen — de wereld in.

ANTON HARTMAN.

Zoo zwaar weegt Westlands overvloed.

De ruime
dorpsstraat
van Baarland.

Dorpsgezicht van
Kwadendamme.

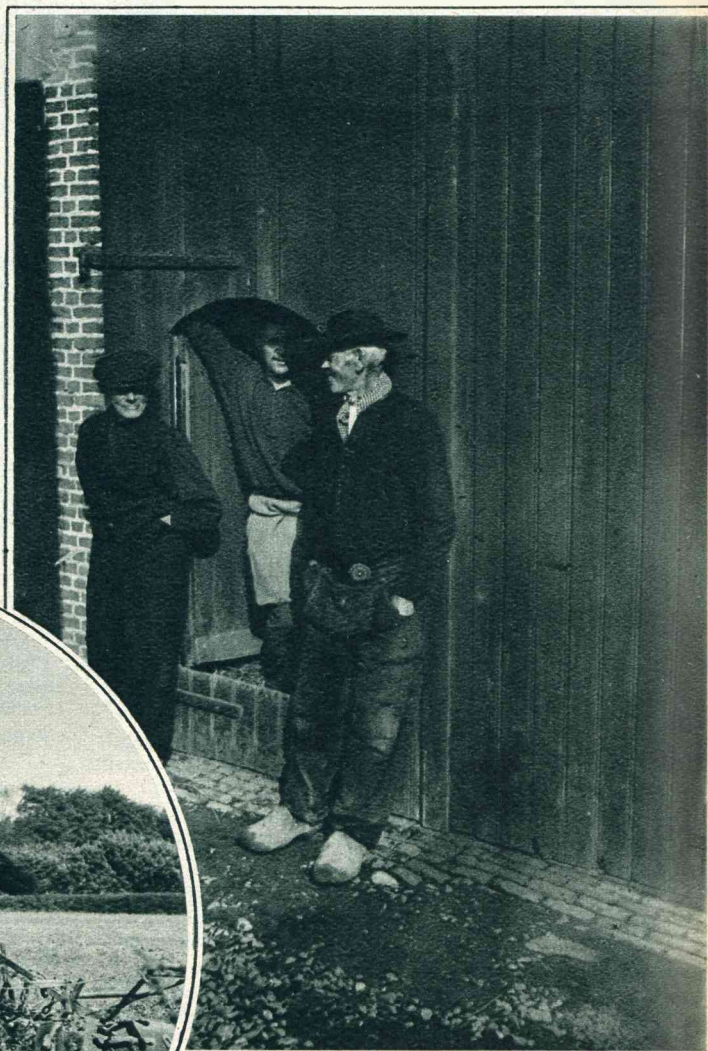
UIT ZUID-

Een straathoekje van Nisse. ↘

Achter de tralies kan hij toch niet bij ons,
denken drie kleutertjes uit Driewegen.

BEVELAND

K.L.M. in Zeeland

Weg, verdwenen is de glorie
van de boot en van de tram;
Alles moet thans wijken voor de
snelheid van de K.L.M.!
Duizend menschen vlogen nu reeds
over 't mooie Schouwen heen;
Snelheid zonder concurrentie,
haar de toekomst, haar alleen!
Zie de mooie grijze vogels
zweven door de blauwe lucht,
elegantier dan een vogel
in hun strakke, snelle vlucht.
Als de tooverprins in 't sprookje
wekt' uit slaap de schoone bruid,
wekt' uit afzond'ring de vliegdiens
't mooie Schouwen; Noord en Zuid,
Oost en West zijn thans bereikbaar,
waar men heen wil, veilig, vlug,
en genietend in den sterken,
breeden stalen-vogelrug.
Och, als alles eens zoo vlug ging
op dit eiland in de zee;
Werkte men eens vlug en krachtig
in 't K.L.M.sche tempo mee,
Schouwen werd van Hollands kuststreek
't meest gezocht en 't meest begeerd;
K.L.M., breng oov'ral snelheid,
waar het eiland die ontbeert!

Een praatje bij de schuurdeur.

Op het land nabij Ellewoutsdijk

EEN RUIL

DOOR CHARLES KINGSTON

John Graham voelde zich opgelucht, toen hij in Glasgow in den trein stapte. Het kostte hem moeite om niet te gaan zitten lachen.

Hij had maandenlang in angst gezeten. Voortdurend had hij gevreesd, dat een detective zijn pols zou grijpen, en zijn dagelijksche binnenkomst op het kantoor was een pijniging geweest.

Maar nu had hij den grooten stap gedaan — met genoeg geld in zijn zak om naar 't andere einde van de wereld te komen. 't Was de eerste keer, dat hij zich prettig voelde, sinds hij die eerste vijf pond had genomen, zeven maanden geleden. 't Was Zaterdagmiddag — ze zouden niet vóór Maandag merken, dat hij weg was.

Graham had met de uiterste zorg zijn maatregelen genomen. Hij had zijn route zoo gekozen, dat men hem bijna niet zou kunnen nagaan — en hij had een pas in zijn zak van een jongen man, die Henry Simpson heette en een kneveltje had. Gladgeschoren was John Graham in den trein gestapt — maar toen hij er te Carlisle uitkwam, leek hij op het portretje in de pas.

Hij ging naar Liverpool en nam daar een eerste-klas-coupé naar Londen. Hij keek met rustige zekerheid het compartiment rond. In den anderen hoek aan den overkant zat een oude dame met haar oogen dicht en aan 't andere eind van zijn bank een man van zijn eigen leeftijd en postuur, maar iets zwaarder.

Prettig gezelschap leek 't hem niet. Graham leunde achterover en deed óók zijn oogen dicht. Maar slapen kon hij niet, want er kwamen herinneringen op. Hij vroeg zich af, hoe 't nieuws van zijn verdwijning door zijn kennissen zou worden opgenomen 't Speet hem voor meneer Gregory, dat die zoo'n drieduizend pond kwijt was; de oude man was altijd heel vriendelijk geweest; maar allà — hij kon zich de weelde van een voortvluchtigen kassier veroorloven!

En Helen Somers... Hij bloosde even, toen hij aan haar dacht. Enfin, zij was misschien nog beter af, als zij een ander trouwde. Maar 't prikte zijn trots, dat 't meisje, met wie hij een jaar verloofd was geweest, blij zou zijn, dat ze van hem af was.

't Was donker geworden. De trein rende voort. Graham deed zijn oogen open en schrok, toen hij zag, dat de andere man achterdochtig naar hem zat te gluren. Hij beefde en zijn rechterhand greep krampachtig naar de krant, die naast hem lag. Als 't maar geen detective was... De oude angst kwam weer in hem boven... bleek zat hij te wachten, of de man met de strakke lippen hem niet zou toefluisteren, dat hij een gevangene was.

Hij kon dien blik niet doorstaan — hij spreidde de krant uit en begon te lezen. Een plotselinge gil van de stoomfluit deed hem opspringen met een kreet van schrik, dien hij tevergeefs door een spookachtigen glimlach probeerde goed te maken.

Tot zijn verbazing zag hij ook den vreemdeling opstaan en een verdedigende houding aannemen, en de oude dame werd wakker en deinsde achteruit.

„Pardon meneer,” stamelde Graham, en hij ging weer zitten. „Ik... ik...”

Twee van de drie personen in dien coupé hebben nooit geweten, wat er daarna gebeurde; en het duurde een vol uur, eer John Graham bij zinnen kwam en merkte, dat hij in een greppel op zijn rug lag. Hij hoorde geschreeuw en geroep, hij zag lantaarntuinen. Toen keek hij rond en zag drie spoorwagens liggen, in en over elkaar. Nog begreep hij niet goed, wat er gebeurd was. Dat kwam eerst, toen hij de hand had uitgestrekt en iets had aangeraakt en turend had begrepen, dat het een menselijke gedaante was. Er ging een spoorwegman met een lantaarn boven hem voorbij, en in de twee seconden, dat het licht scheen op het gezicht van den doode naast hem, herkende John Graham den vreemde, wiens argwanende houding hem zoo'n schrik had ingeboezemd.

Hij zou nog bang geweest zijn, als hij niet aan zijn veiligheid had moeten denken. Was hij gewond? Langzaam kwam hij overeind. Hij ging

met de handen over zijn gezicht en hoofd, en toen hij de handen bekeek, zag hij er bloed aan. Toen bukte hij zich over zijn gewezen reisgenoot. Kwetsuren zag hij niet. Misschien had de schrik den dood veroorzaakt.

Graham's brein werkte nu snel. Hij moest zijn plannen veranderen, want zijn wonden maakten de diensten van een dokter noodig — hij zou wel een paar dagen rust moeten houden, eer hij zijn reis voort kon zetten. Zijn papieren „bewezen”, dat hij „Henry Simpson” was — maar in een ziekenhuis, bij een dokter, kon zijn valsche knevel geen dienst doen... en als hij dien knevel niet had, wakte 't argwaan, dat hij niet op 't portret in de pas leek — dan zouden ze 't vreemd vinden, dat die Simpson zoo leek op John Graham, die gezocht werd wegens verduistering.

Hoe kon hij verdwijnen ondanks zijn wonden en zijn zwakte? Die vreemde man leek wel wat op hem en had geen knevel... Snelbesloten verwisselde hij met den ander van jas en vest en overjas. Toen klom hij tegen den dijk op en werd bij zijn arm gegrepen.

In een herberg kwam hij voor de tweede maal bij. Een dokter met een vriendelijk gezicht sprak hem aan:

„U bent er gelukkig afgekomen, meneer,” zei hij „Een lichte hoofdwond en een paar schrammen. Met een paar dagen bent u weer beter.”

Graham stond op en dronk uit het glas, dat de dokter hem gaf.

„Ik ben morgen alweer beter,” zei hij glimlachend. „Verspil uw tijd maar niet aan mij, dokter. Er zullen wel ernstiger patiënten zijn.”

„Zijn er zeker,” was het ernstige antwoord. „De express is op een goederentrein geloopt — drie-en-twintig dooden en ik weet niet hoeveel gewonden...”

De goedronde herbergier diende eten op en zei: „Uw slaapkamer is in orde, meneer. Wilt u even uw naam in 't register teekenen? Daar is de politie hier nogal secuur op.”

John Graham had kunnen lachen, toen hij bedacht, dat hij den naam niet eens wist van den man, voor wien hij zich uitgaf. Hij keek in de portefeuille van den doode, en ontdekte dat hij zich Waveney Lisle moest noemen. Het leek hem wel een goede naam.

Hij schreef den naam in het boek, en wou naar boven.

„Denk er om, dat ik niemand spreken wil,” zei hij. „Zeg maar, als er reporters of zoo komen, dat meneer Lisle zich te ziek voelt om ze te ontvangen.”

Toen hij op zijn slaapkamer kwam, doorsnuffelde hij de portefeuille. Hij kwam te weten, dat Waveney Lisle vrijgezel was, geld had, weinig vrienden en een opvliegend humeur.

Den volgenden ochtend aan 't ontbijt hoorde Graham, dat er dien middag een trein naar Liverpool zou loopen ten dienste van degenen, die goed genoeg waren om naar huis te gaan. Er waren veel menschen in de kleine kamer en er werd druk gepraat. „Waveney Lisle” werd van alle kanten gefeliciteerd — hij was er ongeveer

het beste afgekomen; hij vond het gezellig, en voelde zich heel prettig.

Zelfs toen de Zondagskranten uit Liverpool kwamen — per auto — bleef hij de hoofdpersoon. Op voorstel van een meisje, dat hem leuk vond, moest hij het verslag van de treinramp voorlezen. Hij begon, en onder 't lezen keek hij verder de kolom door. Toen zijn oogen zijn eigen naam zagen, schrok hij.

„Onder de lijken, die herkend zijn, was dat van John Graham, kassier bij de firma Gregory te Glasgow. De politie deed bij die herkenning een vreemde ontdekking. Op het lijk werd een paspoort gevonden ten name van Henry Simpson, en hoewel Graham Zaterdag nog met gladgeschoren gezicht werd gezien, bevatte de pas het portret van een jongen man met een knevel. Graham moet een valschen knevel gedragen hebben, toen die foto genomen werd. Er is naar Glasgow geseind en interessante bijzonderheden worden verwacht.”

Hij deed erg lang over dit stukje, en zei daarna, dat hij zich nog niet erg wel voelde en liever naar zijn kamer ging. Hij gaf de krant aan een ander, en ging de gang in.

Twee mannen stonden daar. De één was de herbergier.

„Ah, bent u daar, meneer Lisle? Deze heer wou u spreken.”

Toen sprak de vreemde:

„Bent u meneer Waveney Lisle?”

„Ja zeker,” zei Graham. Hij had even een flits van angst gevoeld, maar werd weer kalmer, nu hij merkte, dat zijn identiteit veilig was.

„Meneer heeft gisteravond zijn naam in 't adresboek geteekend,” zei de waard, die zijn best scheen te willen doen voor zijn gast. „Hij heeft 't geen oogenblik probeeren te verbergen.”

„Daar was ook geen reden voor,” zei Graham rustig.

„Bent u meneer Waveney Lisle, die tot gisterenmorgen in hotel Royal te Leeds heeft gelogeed?” ging de vreemde voort.

Graham knikte. Dat adres had op de brieven in de portefeuille gestaan.

„Dan ben ik verplicht, meneer Lisle,” zei de vreemde, nader komend, „u te arresteren; u wordt gezocht wegens moord met voorbedachten rade.”

John Graham wankelde en zou gevallen zijn, als de herbergier hem niet bij den arm had gegrepen.

„Ik... ik begrijp u niet,” stotterde hij.

„Bijzonderheden hoort u op 't bureau,” zei de detective. „Wenscht u 't bevel tot inhechtenisneming te zien?”

Met een stem, die hij niet als de zijne herkende, begon John Graham de waarheid te vertellen.

Dit is nog echt oud Amsterdam — een ouderwetsch pothuisje op een van de grachten, die Amsterdam mooi en beroemd maken.

Gladiolen.

Dahlia's.

BLOEMEN ZEGGEN

persoons-verbeeldingen ?

De in het buitenland meer dan in eigen land bekende schilder de Winter schildert zijn bloemen als menschenkarakters.

En luister naar een beschrijving van den dichter Leopold, een beschrijving, zwaar van goud en rood en zwart en geel, een rijk kleurenfeest :

.... Hier tegen aan gelegd om het onschuldige, dat het zegt, om het lief jong-verbaasde blauw een toefje eereprijs, het nauw opmerkelijke ding, het zwartje van randen met een spierwit hartje het open en aanvallig kruid op dienen en op vriendschap uit. Dan anjers, zoo fijn uitgeveerd, alsof door lichte wimpers tuurden twee oogen, binnenwaarts bestuurd en tot zichzelf ingekeerd : heliotroop in zoeten plicht verdiept en fronsend van gezicht, in de gesternten ingewijd en langzaam tellende den tijd : de tulpen en hun kolenvuur, het koesterende, kostbaar puur de orchidee, die schenkster is van het fantastische, berberis uit droomerige duinstreek, bramen wier stekelige ranken zwierden als weelderige uitgeveerde verbeeldingen .....

WAT

Voor sentimenteele mensen

Wat weer niet zeggen wil : voor menschen uit de 18e-eeuw-sche droefgeestigheid van mosbanken in het maanlicht, sombere kerkhoven en klagende winden. Niet voor overgevoelige, dus dwaze, menschen, maar voor de fijner besnaarden, waartoe ieder zich eigenlijk gaarne rekent.

Bloemen zijn meer dan een toeval-lige versiering en opluistering van onze aarde. Ze zijn niet alleen kleurige fantasietjes, die slechts dienen om te worden geplukt, om te kleven in warme kinderhandjes, die ze een oogenblik later weer onverschillig wegwerpen.

Neen, het bloemenrijk is er een van den droom, van de verbeelding, een rijk van teerheid en kleurigheid, van zuiverheid en onderworpenheid midden in het geroezemoes van het drukke leven.

Wie niet van bloemen houdt, kan geen goed mensch zijn, heeft eens een dichter gezegd, en hij heeft gelijk, in dien zin, dat men het leven wel heel nuchter en materieel moet zien om niet ontroerd te worden door het levende kunstwerk, dat bloem heet en boeien, verheugen en troosten kan. En dat is zeker : wanneer iemand mij zegt (en veel vrouwen zeggen het) dat zij niet kunnen zonder een bloemetje in huis, dan weet ik in ieder geval, dat ik sta tegenover een mensch, die de zuiverheid eener ongeschonden wereld ontvangt als een diepgevoelde vreugde. De bloem is de zuiverste materialisatie van den geest in de stof ; zij staat en groeit en bloeit, en alle menschenlijke emoties gaan langs haar heen. Zij bloeit zonder te vragen naar het waarom, zij is een levend kleurenfeest, dat zich

Rozen.

niet stoort aan de vele zorgen van den mensch. Zij bloeit om het bloeien, en zij bereidt daardoor vreugde.

Hebben bloemen een ziel, kunnen zij gelden voor een bijzonderen vorm van gematerialiseerden geest, die op een of andere wijze gelijkvormig is aan den mensch ?

Gemakkelijker gezegd : bestaat er eenige reden om de bloemen te zien als

Herfstbloemen in een kweekery te Vlossingen.

Het kinderrijk, waar de bloemen onmisbaar zijn (Terneuzen).

Bijna ieder huisje in Zeeland gaat schuil achter weelderig opschietende bloemen (Borselen).

Gaat het u wat hoog? Ja, de meeste menschen hebben geen tijd meer, om mooie dingen te zien. Want iets moois zien, een bloem, beteekent niet, dat men ervan weet te zeggen of zij rood of blauw is, het beteekent, dat men tot haar wezen tracht door te dringen.

En men hoeft geen artiest, men hoeft geen droomer of fantastisch mensch te zijn, om de bloemen anders te zien dan een tuiltje rood of groen. Immers, ook de volksmond heeft de bloemen een karakter gegeven, wat blijkt uit de soort bloemen, die men bij bepaalde gelegenheden ten geschenke geeft. En is het vergeetmijnetje alleen door zijn naam niet reeds tot symbool geworden?

Kijk eens, wij zijn volwassen, nuchtere menschen, die geen tijd meer hebben om ons aan onze droomerijen over te geven, nietwaar?

We hebben onze zaken en zorgen, en zijn al lang blij, als alles zonder te veel stoornis draait. Maar, daarbij en daardoor vergeten wij toch de simpele vreugden, die de natuur ons geeft.

Wel nog zetten wij bloemen in vazen en hebben we eenige zorg voor onzen tuin. Maar we zijn niet meer als de kleine Johannes, die in een bloem de zuiverste belichaming van het leven zag, en er gelukkig mee kon zijn.

Toch, onbewust, kennen en erkennen we de waarde van bloemen. En menigeen toch, die 's avonds moegewerkt thuiskomt, en, de kamer binnentredend, op de tafel een tuil weelderige bloemen ontdekt, blijft een oogenblik getroffen staan en voelt de aanwezigheid van het rijk van den droom, dat sinds het einde der kinderjaren vergeten is.

Het kinderrijk, dat het rijk des dichters is en blijft, het rijk, waarin de bloemen welkom, onmisbaar zelfs zijn als een kostbare verbeelding van een zuiver leven, ver van de beslommeringen der wereld, een rijk waaruit de stem van den dichter

plotseling te voorschijn kan treden:

Ik ween om bloemen in den knop gebroken, en voor den ochtend van hun bloei vergaan; Ik ween om liefde, die niet is ontloken, en om mijn harte, dat niet werd verstaan.

Wie de dingen zoo kan zien en voelen, is 'n gelukkig mensch.

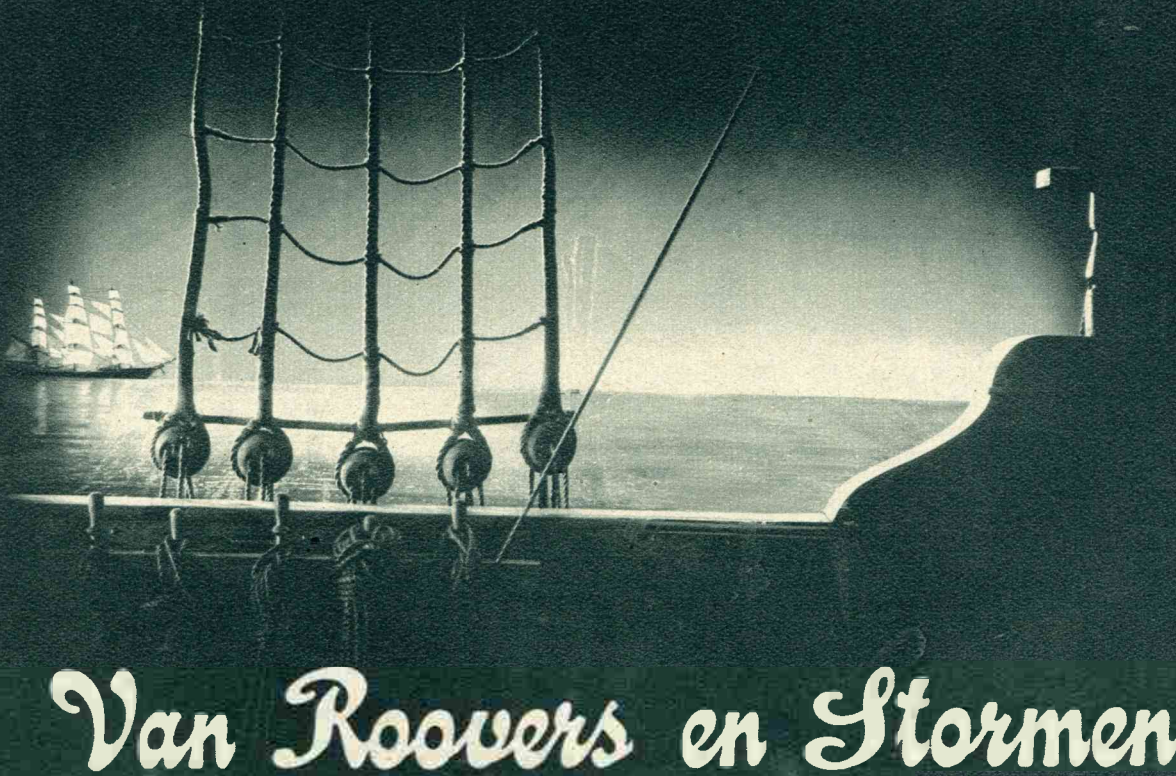

Een versch bouquet.

Het bloemenrijk is er een van den droom. ... (De bloemisterij aan den Oostwal te Goes)

gesloten. Daarna werd het anker gelicht, de zeilen werden geheschen en de nieuwbakken zeeroover zette koers naar de kust van Voor-Indië. John Avery toonde zich in zooverre humaan, dat hij den kapitein en de overweldigde manschappen met voldoende levensmiddelen daar aan wal zette. Nu begon de „Duke” de lange reis naar Madagascar. De noordkust van Madagascar was van ouds ’n verzamelpaats van zeeroovers. Men gaf elkander daar rendez-vous; er werden afspraken gemaakt voor gemeenschappelijke acties; piraten, die momenteel zonder schip waren, trokken altijd daar heen, met de zekerheid opnieuw te kunnen aanmonsteren. Avery zeilde er dan ook heen met de bedoeling er zijn schip te bewapenen en nog eenige manschappen aan te werven. Bij Madagascar voegden zich nog twee kleine schepen bij hem — eveneens door hun bemanningen gestolen van de reeders — en gezamenlijk zette men nu koers naar het Noorden. Vóór den mond van den Indus werd men ’n groot schip gewaar, waarop terstond jacht

Van Roovers en Stormen

II. ZEEROOVERS

Door H. BIGOT

De grootste zorg van den tegenwoordigen passagier naar Indië is, dat hij gedurende de reis goed weer zal treffen, en een aangenaam gezelschap. De gedachte, dat hem onderweg gevaren kunnen bedreigen, andere dan die thuis ook bestaan, komt niet bij hem op. Ze behoeft ook niet bij hem op te komen. Een reis naar Indië kan als ’n pleziertocht beschouwd worden. Vóór de opening van het Suez-kanaal in 1869 was dat anders. De reis moest toen afgelegd worden rond Kaap de Goede Hoop, ze duurde lang, men doorkruiste het gebied van cyclonen, en de schepen waren niet zeer geriefelijk. Nog vroeger terug beteekende een reis naar den Oost altijd een expeditie, waarvan de uitslag twijfelachtig was. Behalve de reeds genoemde ongemakken en gevaren, werd men, tot vóór honderd jaar, in den Indischen Oceaan bedreigd door zeeroovers. Den geheelen oceaan doorkruisten zij met hun vlug zeilende schepen, op zoek naar rijk beladen, onbeschermd koopvaardij- of passagiersschepen.

Wanneer dit nobele beroep zijn oorsprong vond, is onbekend. Reeds Marco Polo, de ontdekkingsreiziger, die in de dertiende eeuw gedeeltelijk over land, gedeeltelijk over zee een reis naar China en Indië maakte, vertelt van piraten, die in kleine smalle schepen de kustvaart onveilig maakten.

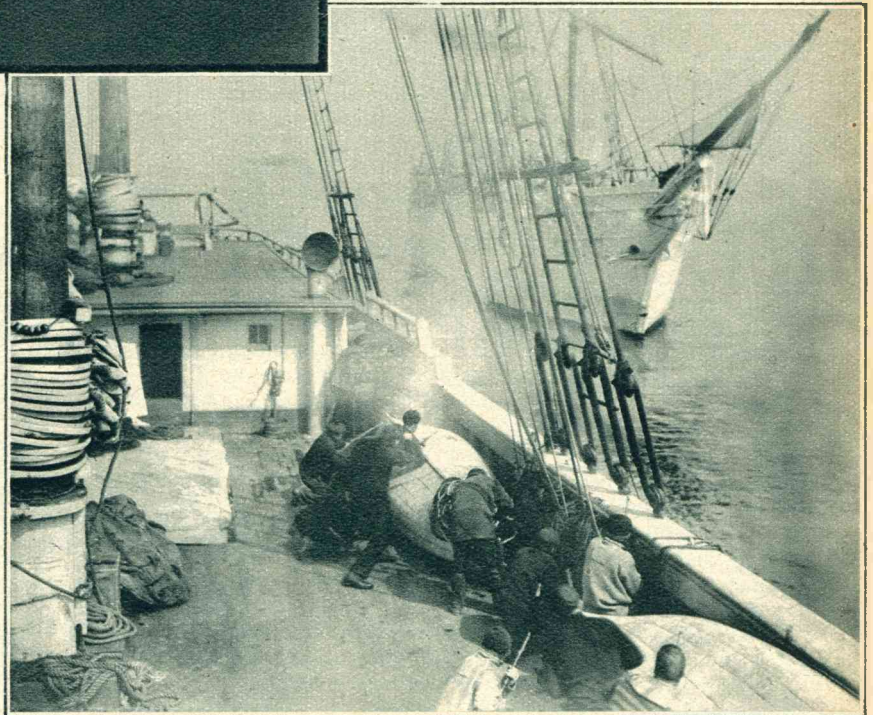
Maar de eigenlijke zeerooverij begon toch eerst toen Portugeesche, Hollandsche en Britsche koopvaardijsschepen een min of meer geregelde vaart op Indië begonnen te onderhouden. Het bedrijf begon zelfs te bloeien. De Arabische en Indische zeeroovers lieten voortaan hun eigen landgenooten met rust: de rijke Oost-Indiëvaarders, door hun zware lading niet in staat vlug vooruit te komen, waren een rijker en bovendien gemakkelijker te veroveren prooi. Het duurde dan ook niet lang of alle koopvaardijsschepen op Indië werden bewapend met een rij kanonnen. Hetgeen nog niet beduidde, dat ze daardoor gewaarborgd waren tegen aanvallen van piraten. De moed en roekeloosheid der zeeroovers moeten geweldig geweest zijn. Geroutineerd in het strijdvoeren, zagen zij er niet tegen op schepen aan te vallen, groter en sterker bewapend dan de hunne. De Oostersche piraten waren berucht en gevreesd om hun wreedheid; de bemanning der buitgemaakte schepen werd bijna altijd vermoord. Het zien alleen reeds der roode vlag (de piratenvlag was meestal rood, niet zwart) joeg ieder eerlijk zeeman een rilling over het lichaam.

Het klinkt eenigszins vreemd — ofschoon niet onverklaarbaar — maar ook in het zeerooversvak

kwam concurrentie. Toen de vaart der Europeesche schepen op Indië begon, kwamen er meer onguere elementen, die een begeerig oog sloegen op de rijk beladen schepen. Gedroste of weggelopen matrozen en allerlei slag van misdadigers uit Europa verenigden zich tot troepen, voorzagen zich op de een of andere wijze — meestal door roof — van een schip, en begonnen den Indischen Oceaan onveilig te maken. Eeuwenlang zijn pogingen gedaan om de zeerooverij uit te roeien, elke gevangen genomen piraat werd onverbiddelijk opgehangen, maar eerst ongeveer honderd jaar geleden is ’t gelukt er definitief ’n einde aan te maken.

De inlandsche zeerooverij wist men vrij spoedig uit te roeien; niet zoo de Europeesche. De geschiedenis dier zeerooverij is er een van bloed en van gruwelen. Gedurende de periode, die het hoogtij der zeerooverij genoemd zou kunnen worden, zijn er eenige piratenkapiteins opgetreden, die zich een sinistere onsterfelijkheid hebben verworven.

John Avery, bijgenaamd Long Ben, werd in 1665 in Plymouth geboren; hij ging als jongen reeds naar zee. Eenige jaren schijnt hij zich daar behoorlijk gedragen te hebben, echter al spoedig kwam hij tot de overtuiging, dat hij wel riskanter maar dan toch vlugger rijk zou kunnen worden als zeeroover dan als eerzaam matroos. Zijn methode om zich in het verlangde beroep een liefst leidende positie te verwerven, was een meer toegpaste: terwijl hij als bootsman op de „Duke” voer, en deze, bij een bepaalde gelegenheid, met een ander schip, de „Duchess”, bij Ceylon voor anker lag, zette hij met een aantal leden der bemanning van beide schepen een samenzwering op touw om de „Duke” in bezit te nemen, en daarmee voor eigen rekening een piratenaffaire te beginnen. Op een bepaalden nacht, dat de kapitein van de „Duke” met een stevigen roes in zijn kajuit lag, kwamen zestien matrozen van de „Duchess” heimelijk aan boord. Samen met Avery’s eigen schepelingen, die in het complot waren, werd het niet-ingewijde deel der bemanning overweldigd en bij den gezagvoerder in de kajuit op-

Het schip der piraten nadert de buit; met geweren en pistolen wordt de strijd door de zeeroovers geopend, waarna zij straks het schip zullen enteren.

gemaakt werd. Meer naderbij gekomen, zagen de piraten, dat het schip de vlag voerde van den Groot-Mogol, den machtigen beheerscher van Indië. Ofschoon het galjoen blijkbaar flink bemand was, aarzelde Avery toch niet, zijn carrière maar meteen daadwerkelijk te beginnen. Het geluk was met hem; hij enterde het schip en wist het na een korten strijd te overmeesteren. De buit was groter dan het meest fantastische zeerooversbrein had kunnen vermoeden. Het schip was bestemd voor Mekka; aan boord bevonden zich een aantal hoogwaardigheidsbekleeders van den Groot-Mogol, waaronder zijn eigen dochter; allen droegen kostbaarheden van onschatbare waarde bij zich. Het galjoen werd vrijgelaten, nadat men het letterlijk leeggeroofd had, en, met den buit weggestuwd in de ruimen der drie schepen, werd opnieuw koers gezet naar Madagascar. De Groot-Mogol was razend van woede toen hij het bericht der berooving vernam; hij dreigde iederen Engelschman in zijn gebied te vermoorden, indien de Oost-Indische Compagnie de roovers niet zou bestraffen. Met de grootste moeite en door hem te beloven wat hij maar wilde, wist de Compagnie den potentaat tot bedaren te brengen.

Gedurende de reis naar Madagascar liet Avery blijken, dat hij van het echte hout was, waaruit zeeroovers gesneden worden: volkomen trouweloos. Hij inviteerde de gezagvoerders der beide kleinere

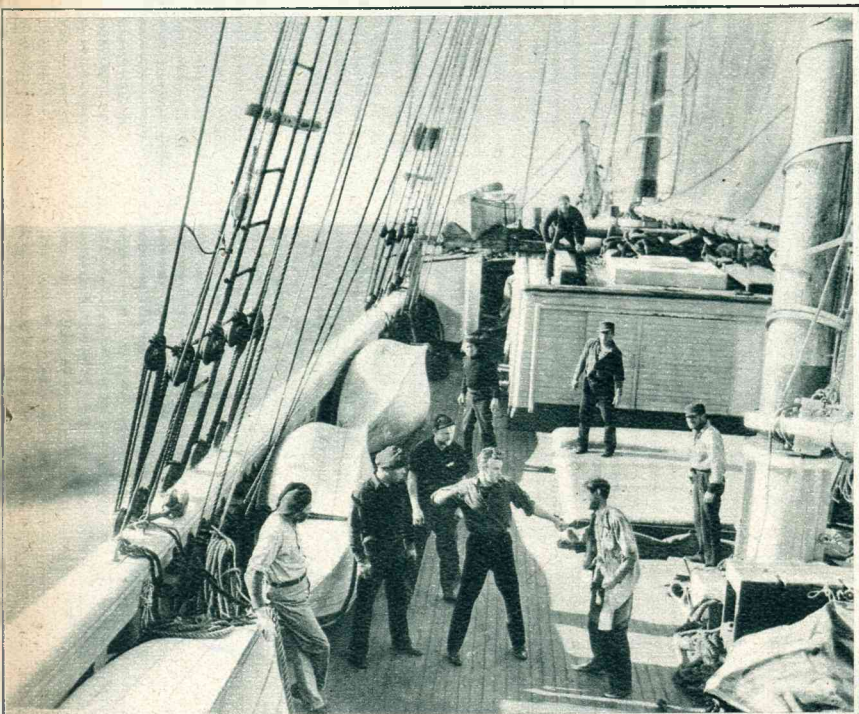

schepen op een conferentie aan boord van het vlaggeschip. In de kajuit van de „Duke” legde hij hun het plan voor, alle buitgemaakte schatten in het ruim van de „Duke” te bergen. Ze zouden daar veiliger zijn: in geval van een storm of een aanval had het grootste schip de meeste kans aan dergelijke gevaren te ontkomen. Wanneer de schepen verspreid werden, zou men zich bij Madagascar weer vereenigen. De beide kapiteins liepen er in en brachten hun portie van den buit over aan boord van de „Duke”. Het resultaat was natuurlijk, dat Avery zijn eigen menschen te verstaan gaf, hoeveel rijker ieder van hen zou zijn, indien men 's nachts eens van koers veranderde en de beide andere schepen liet voor wat ze waren. De bemanning ging zonder eenige gewetenswroeging accoord met het plan; 's nachts werd de koers heimelijk gewijzigd en den volgenden morgen was van de beroofde compagnons niets meer te zien. John Avery kwam tot het besluit, dat hij voorloopig voldoende buit had, om een tijdje stil te kunnen leven. In overleg met zijn bemanning reisde men rond Kaap de Goede Hoop, en zoo naar Noord-Amerika, waar men in Boston aan wal ging en de „Duke” verkocht. Maar nu hadden de piraten een kleine pech. Noord-Amerika werd in dien tijd uitsluitend bewoond door Puriteinen, die wars waren van elken opschik. De zeeroovers kregen

markt te brengen. Avery wachtte in Bristol op de kooplieden; hij wachtte lang; zóó lang, dat hij eindelijk de kooplieden eens ging opzoeken. Dezen lachten hem uit, weigerden elke betaling, en dreigden hem, indien hij aanhield, als zeeroover bekend te maken. Dat beteekende de galg; dus droop John Avery af. De Groot-Mogol en de bemanningen der in den steek gelaten schepen waren gewroken. De beruchte piraat is ten slotte in armoede gestorven.

Een der meest bekende zeeroovers is de befaamde kapitein Kidd, ook al, omdat heden ten dage nog wel bijzonder optimistische schatgravers pogingen doen, zijn verzonken schatten op te sporen. Tegen het einde der 17de eeuw had Kidd in de West-Indische wateren geopereerd als kaper, d.w.z. dat hij door het gouvernement officieel was aangesteld zoowel koopvaardischepen van vijandelijke staten te nemen, alsook de zeeroovers uit te roeien. De bemanningen van dergelijke kapers ontvingen een bepaald gedeelte van den buit, de rest werd in de staatskas gestort. Kidd was hier met zoo'n succes werkzaam geweest, dat eenigen van zijn hooggeplaatste beschermers, als Lord Bellamont, de regeering adviseerde, hem naar den Indischen Oceaan te sturen, teneinde daar op dezelfde wijze werkzaam te zijn. Om een of andere reden ging de regeering niet op dit voorstel in, waarop Bellamont en zijn vrienden op eigen kosten een schip uitrustten en dit onder commando van Kidd stelden. Zelfs de koning droeg in de onkosten bij. Voorzien van een officieel brevet als kaper, zeilde Kidd in Mei 1696 met het schip „Adventure Galley” uit Plymouth. Bemant met 155 koppen en bewapend met 30 kanonnen zeilde de „Adventure Galley” via de Kaap naar Madagascar, waar, zooals men weet, een soort basis der zeeroovers gevestigd was. Kidd trof het niet, want toen hij ter plaatse verscheen, viel er geen zeeroover te bekennen. Informaties wezen uit, dat de heeren doende waren op den oceaan hun

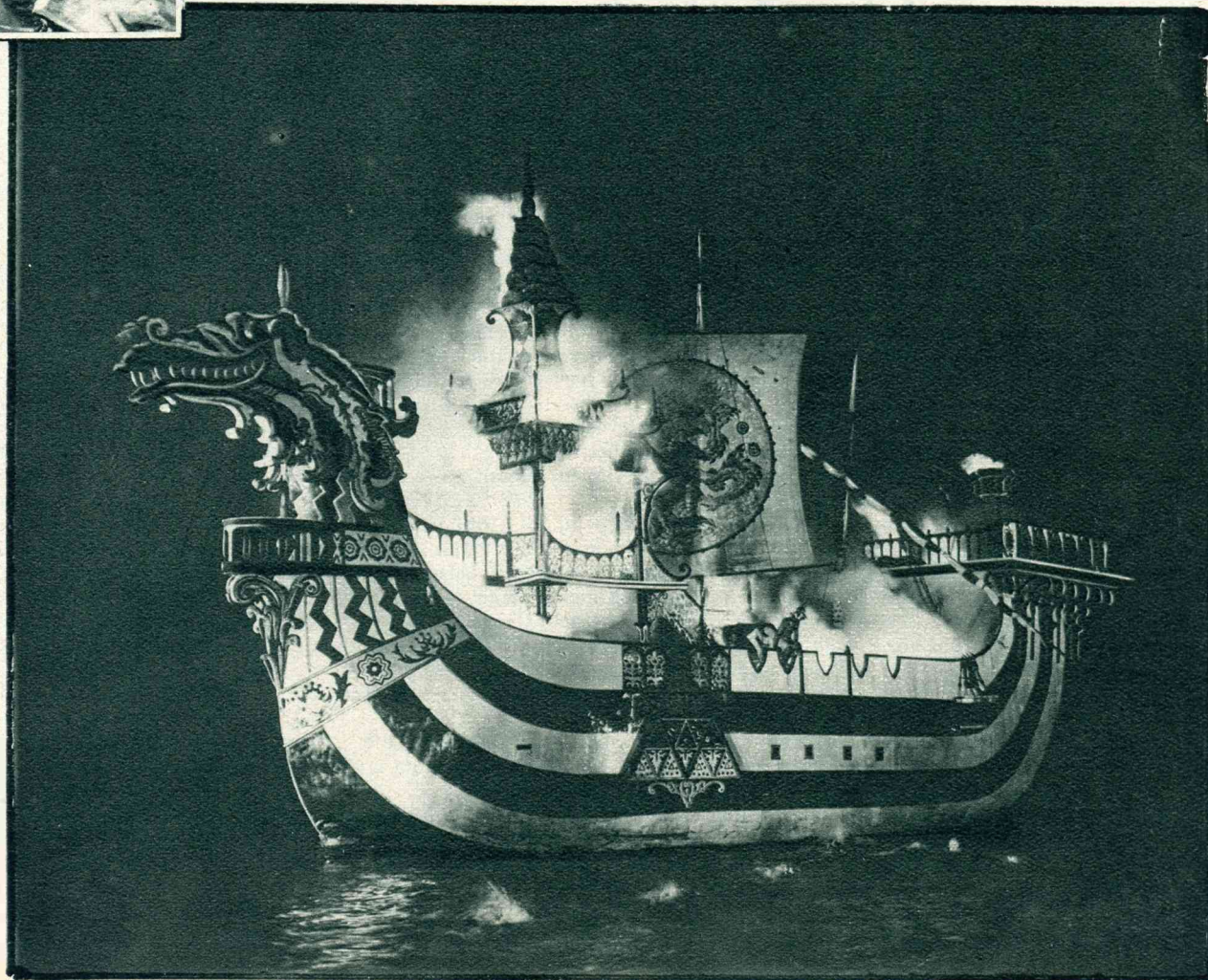
handwerk uit te oefenen. Verscheidene maanden kruiste hij langs de kust, maar zonder het minste resultaat. Het staat vast, dat Kidd tot dan toe er niet aan gedacht heeft, misbruik te maken van zijn bevoegdheid. Door het vergeefsche kruisen echter en het monotone leven, schijnt het moreel van hem en de bemanning gezakt te zijn. Het schip was sterk bewapend, men was ver van huis, geregeld zag men zwaar beladen, rijke Oost-Indië-vaarders passeeren — de verzoeking werd te sterk en langzamerhand rijpte bij Kidd en zijn mannen het plan, het officieele baantje er aan te geven en zelf zeeroover te worden. De details zijn door de historie niet vastgelegd, maar het is een feit, dat Kidd op een kwaden dag de Engelsche brigantijn „Mary” ter hoogte van de kust van Malabar enterde en veroverde. De heeren hadden nu den smaak te pakken; kort daarop werd een buitengewoon rijk beladen schip van den Groot-Mogol buit gemaakt. Zóó groot was de buit, dat Kidd en zijn mannen zich als renteniers konden gaan beschouwen. Maar een minder aangenaam gevolg van deze piraterij was, dat het Engelsche gouvernement in conflict kwam met den machtigen Indischen heerscher. Men kwam in Engeland Kidd's verraad te weten; Bellamont en zijn vrienden waren natuurlijk sterk gecompromitteerd — het resultaat was dat kort daarop een amnestie afgekondigd werd voor alle zeeroovers in den Indischen Oceaan, die zich binnen een bepaalden termijn aanmeldden, met uitzondering echter van kapitein Kidd. Daarmee was hij officieel buiten de wet gesteld. Het schijnt, dat Kidd dit toch een minder aangename positie vond. Hij besloot althans het erop te wagen naar Engeland terug te keeren en op zijn vriendschap met Lord Bellamont te rekenen, om de straf voor zeerooverij vrij te loopen. Het leek hem echter wel verstandiger eerst naar Noord-Amerika te zeilen, waar hij in een der baaien voor de kust op een gemakkelijk bereikbare plaats zijn schatten in zee deponeerde. Daarna viel hij de haven van Boston binnen, waar hij door de Engelsche autoriteiten onmiddellijk gearresteerd werd. Met zijn bemanning werd hij op transport gesteld naar Engeland, waar het hem al spoedig bleek, dat zijn vertrouwen op Bellamont's vriendschap ietwat te lichtvaardig was. In kort proces werden hij en zijn mannen schuldig verklaard aan zeerooverij en een week later opgehangen. Eeuwenlang zijn pogingen in het werk gesteld om Kidd's schatten terug te vinden; elke baai aan Amerika's oostkust is volhardend afgezocht. Vergeefs; de schatten van den Groot-Mogol zijn nooit teruggevonden.

Ook onder de zeeroovers zelf wordt menigmaal gevochten; ieder scheldwoord, ieder ruzietje en iedere kleine veete wordt natuurlijk met de vuisten vereffend.

eenvoudig geen kans hun gestolen kostbaarheden van de hand te doen. Er zat ten slotte niet anders op, dan een schip te koopen en daarmee naar Engeland te gaan. Dit plan werd uitgevoerd; veilig en onbekend wist het illustre troepje in Ierland te landen. Afgesproken werd, dat de bemanning zich daar tijdelijk zou verspreiden, terwijl Avery zich inmiddels met de juweelen naar Bristol zou begeven, om te trachten, die daar te verkoopen. Het zegt wel iets van de goedgelovigheid der zeeroovers, dat ze hun gezagvoerder, wiens praktijken ze nu toch wel kenden, de schatten alleen toevertrouwden. Of hij inderdaad van plan was, zijn kameraden eveneens te bestelen, is nooit kunnen blijken. In Bristol gekomen toonde hij de buitengewoon kostbare schatten — meest diamanten — aan eenige kooplieden. Dezen betaalden hem een kleine som om in zijn onmiddellijke behoeften te voorzien, en wisten hem te bewegen, hun de schatten tijdelijk af te staan, om ze in Londen op de

Een rijke buit voor de zeeroovers in de Indische wateren; nadat het kostbare jacht van een of anderen Indischen potentaat van alles is beroofd, wordt het schip in brand gestoken.

Op reis door ons land.

HET WEGELTJE LANGS HET KORENVELD (GELDERLAND).

DE KUS VAN DE LELIE

door
LOUISE KINGSTON

De Kus van de Lelie," zei ze hem na. „Ik heb er nooit van gehoord, en toch — toch is 't er!"

Hij hield haar arm vast, en opeens keek hij haar in de oogen. Die waren zacht en nederig, en toch vervuld met een maar halfverborgen vuur. Heel even deed hij zijn oogen dicht. Hij worstelde tegen zijn dwaasheid, tegen de wilde koorts, die plotseling in hem opsloeg — en een seconde daarna had hij de lippen neergebogen — naar den arm van het meisje.

Ze raakten haar arm zoo teeder aan en zoo hartstochtelijk, als hij nu wist, dat hij haar liefhad.

„O... o!" fluisterde zij, en zij strekte een hand uit, die verlegen zijn hoofd aanraakte, terwijl hij het ophief naar het hare.

En toen was zij in zijn armen, en haar lippen met al hun ongerepte onschuld waren voor hem.

„Perzikbloesem — o Perzikbloesem," riep hij uit, „dát is de ware Kus van de Lelie, en met dien kus heeft mijn bloem mij het geluk gegeven. Mijn liefste! Mijn lieveling!" Hij sprak gebroken en stotterde, zooals iedere man het eens in zijn leven doet. „Mijn klein Chineesch meisje, mijn engel... kijk me aan, Bloesem! Zeg me — zeg me, dat je me liefhebt!"

„Moet dat nog? Heb 'k 't dan nog niet gezegd?" fluisterde zij. „Mijn meester..." Maar een kus bracht haar tot zwijgen.

„Nee!" verbod hij haar. „Je bent een Engelsche — je bent mijns gelijke, mijn kameraad... en mijn naam is Wilfred."

„Wilfred!" Zij fluisterde het teeder en lachte hem toen innig toe. „Maar er zal altijd iets Chineesch in mij blijven... en je weet, in China is de man wezenlijk heer en meester; dat zul je voor mij altijd blijven!"

Hij kustte haar nog eens en nog eens, en vertelde haar de oude, oude geschiedenis op de overoude manier — die nog ouder is dan China.

Opeens leek het, of de schaduw van Yang O in de kamer was — die ver-

donkerde en verkilde. En Wilfred Harvey vroeg zich af, wat van dit alles het einde zou zijn... No. 5

VII

Hung No bracht hun elkanders brieven.

Hij vond daarin een grooter verlichting, een warmer voldoening, dan hij in jaren gekend had.

Iederen dag nam hij het kleine, zorgvuldig geschreven briefje van Perzikbloesem in ontvangst, zoo stil en zoo vlug, dat Yang O gerust in de kamer had mogen zijn, terwijl het werd overgegeven — zoo handig, dat Min Li, die er soms bij stond, niets bemerkte.

En later, met het kostbare document, dat voor Hung No niet kostbaarder had kunnen zijn, als het woorden van liefde van haar die hij liefhad, voor hem had ingehouden, verborgen in een zijner wijde mouwen, ging hij naar het huis van den jongen dokter, en in de spreekkamer gaf hij Wilfred den brief.

Hij sprak dan geen woord, en nadat hij een paar seconden met gebogen hoofd was blijven staan, vertrok hij even zacht als hij gekomen was.

Maar dan kwam hij na een korte tusschenpoos terug, en dan lag er een antwoord voor hem klaar, en dat bracht hij dan even snel terug, en even blij, en onder het gaan bedacht hij, dat de dag steeds meer naderde, waarop Perzikbloesem niet meer de dochter zou zijn van Yang O, zijn vijand en zijn beul, maar veilig onder de hoede zou staan van een Engelschman — de dag, dat de Kus van de Lelie niet meer stralen zou over het geluk van Yang O, en dat de wraak volkomen zou zijn... de toorn van een geduldig man, eindelijk ontboeid en losgelaten.

En toen kwam er een dag (nadat die teedere en geheime liefde twee weken en langer had geduurd, zonder dat de minnenden elkaar ook maar één keer hadden ontmoet, en toen de twijfel en de verslagenheid aangroeiden in den geest van Wilfred Harvey, als hij nadacht over hetgeen hij gedaan had) dat Hung No geen brief bracht.

Maar hij kwam wel.

Hij stond eerbiedig voor Wilfred, wachtend op een vraag.

En omdat er geen brief voor hem werd neergelegd door die zwijgende, gewillige gele hand, keek Harvey den Chinees verbaasd aan.

„Hallo, Hung! Wat is er? En jij... ben je ziek?”

Hung schudde het hoofd.

„Ik breng een boodschap voor u, mijnheer!”

„Spreek dan op!”

„Kom!” En Hung wees naar de straat.

Wilfred aarzelde — twijfelde. Hij verlangde er vurig genoeg naar, om te gaan.

„Waarheen, Hung?” vroeg hij, al wist hij het zeer goed.

„Perzikbloesem zendt vandaag geen brief, mijnheer; zij zegt: Kom!”

Harvey beet op zijn lip.

„'t Is een allervervelendst geval, Hung,” mompelde hij, „aldoor dat achterbaksche... Ik heb er al over gedacht, eens met den ouden Yang te gaan praten. Waarom niet? Ik sta er goed voor; ik ben niet arm. Ik kom voortdurend vooruit. Waarom zou ik niet als een eerlijk man naar hem toe gaan, en hem vertellen, dat ik weet, dat zijn „dochter” een Engelsche is — en dat ik haar liefheb, dat ik haar tot vrouw wil hebben?”

Hung gaf een volkomen duidelijk antwoord.

„Omdat Yang u vermoorden zou,” zei hij, „en hij zou Perzikbloesem liever ook vermoorden, dan dat hij haar aan u gaf. Om den Kus van de Lelie.”

„Meen je dat?”

„Een mensch kent den man, die hem geslagen heeft, mijnheer; kent hem beter dan andere mannen. Ik ken Yang O, mijn meester. Hij zou u vermoorden!”

Wilfred stond met de voeten te schuifelen.

„'t Is moeilijk!” peinsde hij.

„En over een week,” ging de jonge Chinees voort, „vertrekken Yang O en Perzikbloesem naar 'Frisco. Daar zal het over zijn, denk ik, dat Perzikbloesem u spreken wil!”

Wilfred aarzelde niet meer. Hij had niet vergeten, dat het meisje met Yang O naar Amerika zou gaan. Die gedachte was hem altijd nabij geweest, en herhaalde malen had hij zich geneigd gevoeld, om er haar over te spreken in zijn brieven; maar hij had zich daarvan onthouden om harentwille.

Maar nu was het, of die gedachte hem recht door het hart stak; en terwijl hij die pijn nog voelde, ging hij naar buiten met Hung No.

Er moest iets gedaan worden. Zóó kon het onmogelijk voortgaan. Er schoten hem wilde plannen door den geest — om op hetzelfde schip Engeland te verlaten, om met hen mee te reizen naar San Francisco, om te trachten bij den ouden Chinees in een goed blaadje te komen — terwijl zij vlug voortliepen door tal van donkere kronkelstraatjes, die Hung No wist.

Maar hij ontwaakte in de werkelijkheid van het oogenblik, toen zij het restaurant naderden, en voor zij den hoek omsloegen, om naar den achteringang te gaan, vroeg hij:

„Yang O?”

„Weg,” zei Hung zacht.

„Min Li?”

„Slaapt!”

Harvey lachte grimmig en volgde Hung No — door het deurtje en de smalle steenen trap op. Zijn polsen schenen te branden, hij voelde al de opgetogenheid der liefde, de spanning van het avontuur — en toch door alles heen een pijnigenden twijfel.

Zij zat op hem te wachten in de kamer, waar hij haar den vorigen keer gesproken had, liefvalliger dan ooit, vond hij. Zij droeg een zacht, donker gewaad, zoo eenvoudig, dat het bijna een Europeesche japon scheen. En als altijd een roode bloem — nu aan haar middel.

„O, Perzikbloesem!” fluisterde hij, en hij breidde de armen uit.

„Mijn heer!”

Zij kwam tot hem en voor hij haar kustte, hield hij haar even van zich af, en nam haar gretig op met zijn oogen.

„Mijn kleine lieveling,” fluisterde hij, „mijn klein Engelsch meisje! Wat doet het me goed, je zoo te zien — als een Europeesche! En dat heb je voor mij gedaan!”

Zij boog het hoofd.

„Weet je wel,” vertelde zij hem, toen zij zich een paar seconden later in zijn armen nestelde, en hem in de oogen keek met een schuwe teederheid, die hem bang maakte, hoe sterk hij ook was, „dat dit de eerste „blanke” jurk is, die ik ooit heb aangehad? 't Heeft me zoo'n moeite gekost, om het van Min Li gedaan te krijgen! Mijn vader zou woedend zijn, als hij me zoo zag.”

Er kwam een donkere schaduw over het gezicht van den jongen man, maar hij zei niets.

„Je weet zeker wel, waarom ik je gevraagd heb te komen — mijn heer?” vroeg zij.

Hij keek haar aan.

„Om volgende week?”

„Ja.”

Hun oogen spraken, maar enkele minuten lang kwamen er geen woorden.

„Ik weet het, lieveling, ik weet het,” zei Harvey eindelijk, haar dicht tegen zich aan houdend. „Ik heb er in mijn brieven aan jou nooit over gesproken, omdat ik de eerste brieven van onze liefde niet wou bederven met het minste woord van droefheid. Maar ik heb het in mijn hart steeds gevoeld. Elken dag als ik wakker werd, zei ik tegen mezelf: Weer een dag dichter bij haar vertrek!”

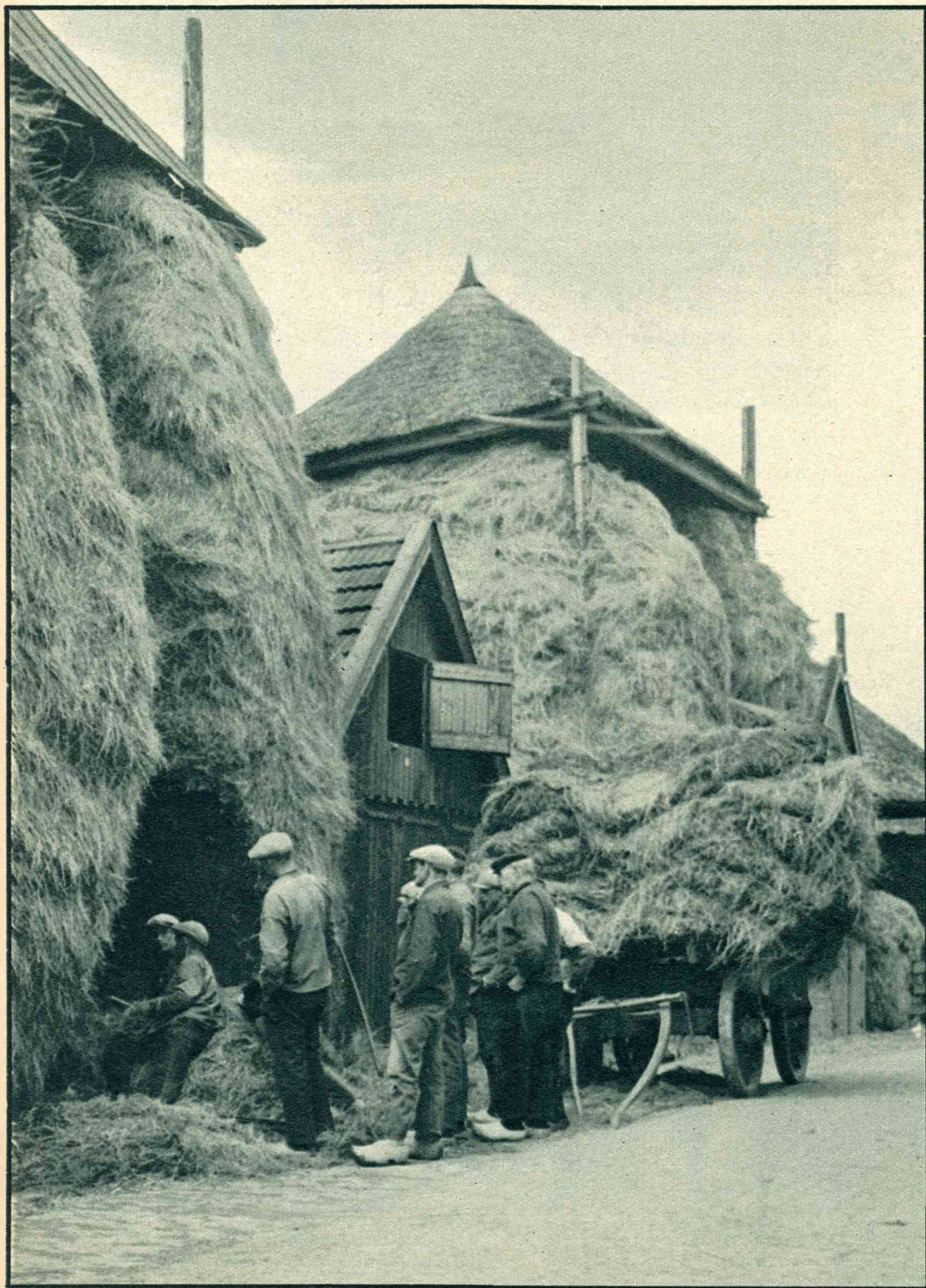
Zij klemde zich aan hem vast.

„Ik kán niet weggaan!” zei ze.

„Mijn liefste!”

„Voor jij in mijn leven kwam,” zei ze hem, „was gehoorzaamheid en liefde voor mijn armen vader de adem van mijn hart. Maar nu — o Wilfred, mijn heer, het is slecht van me, het te zeggen, dus vergeef het me — nu heb ik niet altijd het gevoel, dat Yang O mijn vader is, al weet ik nog zoo goed, hoe vaderlijk goed hij voor me geweest is; en ik kan maar niet vinden, dat hij het recht heeft gehad, mij altijd voor een Chineesch meisje door te laten gaan, en ik weet, dat jouw wenschen meer voor mij betekenen dan al het andere op de wereld!”

Harvey boog zich neer over haar hand.

Conferentie over hooibroei.

(GENEMUIDEN).

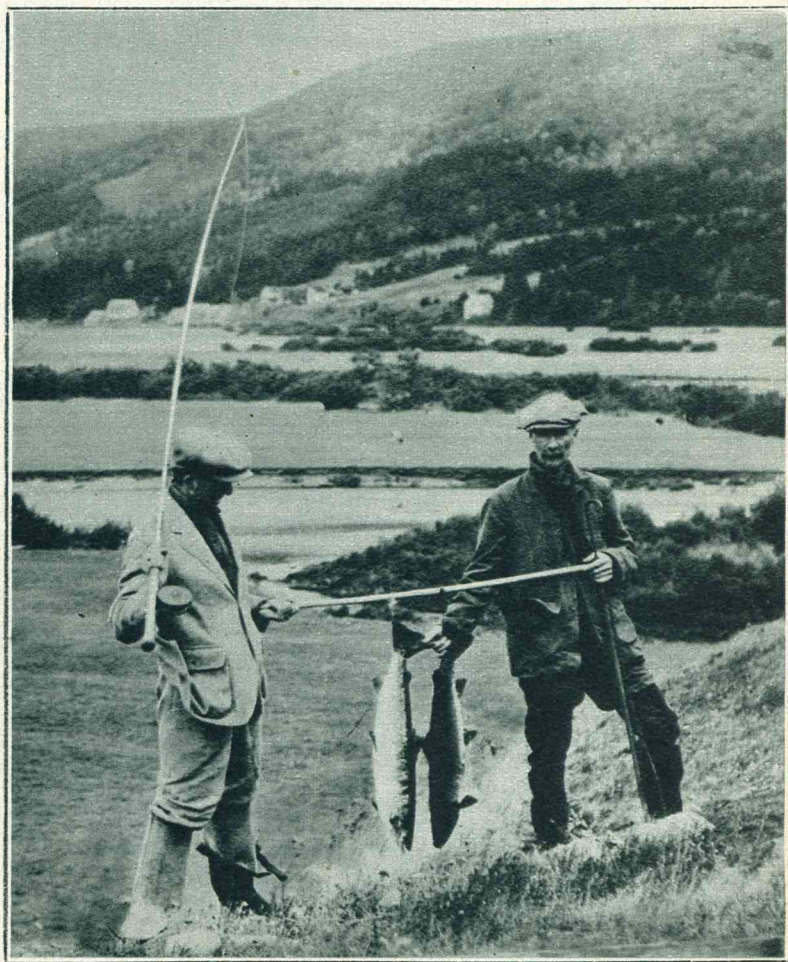
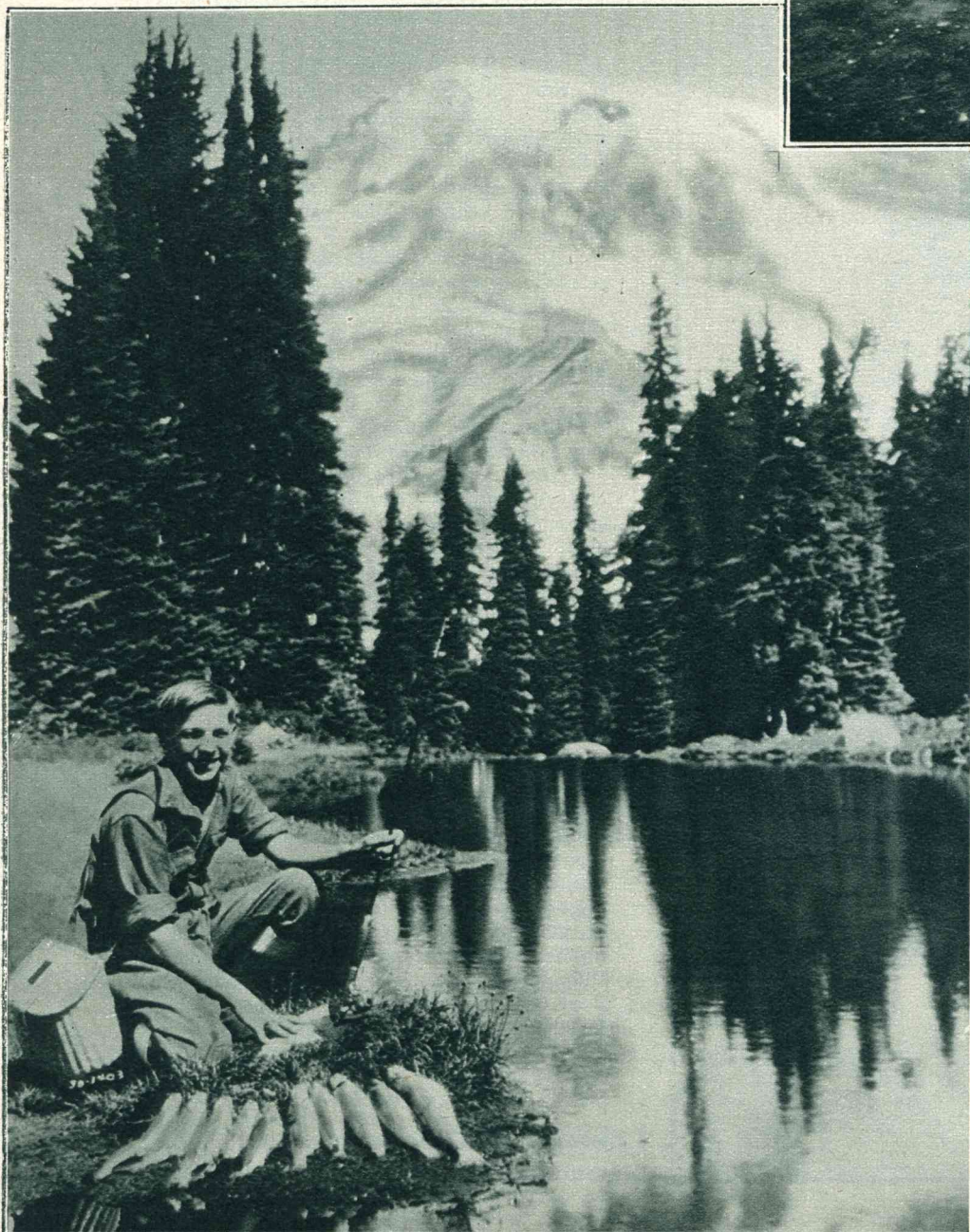

Een juist verschalkte forel in een der meren van het Laurentides National Park „Quebec“ Canada.

HENGELAARS- PARADIJZEN

De wateren van Saanich Arm bij Victoria in de Canadeesche provincie Britsch Columbia zijn wereldberoemd om hun zalmvisscherij. Van vier tot vijftien kilo wegen de visschen, die hier in menigte worden opgehaald. Zulks gebeurt dan ook met hengel en schepnet te zamen.

Twee prachtige zalmen, opgehaald in de Margaree Valley, in de Canadeesche provincie Nieuw-Schotland.

← Een gelukkige vangst in het hengelaarsparadijs, dat gevormd wordt door de prachtige meren van het Rainier National Park in Washington.

„Ik kan niet weggaan zonder jou!” zei ze. „Ik zou het besterven!” Met een bitteren uitroep stond de jonge man op, en zacht zette hij haar op haar stoel.

„'t Is ontzettend — ontzettend!” mompelde hij.

„O, als ik 't voor jou moeilijker maak...” begon zij, maar hij bracht haar aanstonds tot zwijgen.

„Moeilijker voor mij, lieveling — ja, maar 't is een verrukkelijke moeilijkheid! Je moet zulke dingen niet zeggen. Ik heb aan al die dingen gedacht; en ik heb wel honderd uitwegen bedacht. Ik ben ten slotte een Engelschman!”

„Ja...” Zij wachtte met trillende lippen. Zou hij den zin voleindigen, zooals zij het zoo graag zou hooren?

Hij deed dit.

„En jij — je bent een Engelsch meisje!”

„Ja,” fluisterde Perzikbloesem trotsch.

„Ik heb het recht, om met je te trouwen,” riep hij uit. „Die... die gele duivels moeten niet denken, dat ze zoo maar blanke babies op kunnen pikken, en ze hun heele leven verborgen houden! Ik zou er Yang O bijna voor aan de galg kunnen brengen!”

„Maar,” sprak zij hem tegen, „ik heb hem als een vader liefgehad. Hij heeft mij van den dood gered; hij is heel goed voor mij geweest.”

„Dat is waar,” gaf Harvey toe. „En bovendien — ik had heelemaal zooiets niet moeten zeggen. De wet! Wat is de wet van een blank land voor een Chinees? Ik weet niet eens, of ik wel echt iets zou kunnen doen, en als ik het probeerde, zou hij het per slot van mij toch winnen. Ik ken ze!” Voor het oogenblik vergat hij, dat hij sprak tegen iemand, die nu in ieder geval iets van den geest van China in haar bloed had. „Ik ken ze, die Chineezinnen. 't Zijn rakkers. 't Helpt niets tegen ze te redeneeren, dat ze dit moeten doen en dat niet moeten doen... ze trekken er zich niets van aan, al zeg je ze, dat de politie ze op de hielen zit. Ze zijn even zeker en even koppig en even sterk als het getij. Wat zou het opleveren, als ik Yang O ging dwarsboomen?”

Zij lachte rustig.

„Den dood,” zei ze kalm.

Wilfred Harvey werd iets bleeker. Een lafaard was hij niet, maar hij had gehoord van menigen afgrijpselijken dood in de Chineezinnenstad. Een paar malen had hij, na zekere geheimzinnige gevallen, de lijkschouwing verricht. Hij wist, met wie hij te doen had.

„Ik weet het,” zei hij. „Ik zal op de een of andere manier moeten probeeren, met den ouden heer op goeden voet te blijven, of het van hem te winnen. Maar hoe ik dat aan moet leggen, liefste” — hij hield haar zijn uitgestrekte hand voor — „hoe 't zou kunnen, weet ik niet!”

Zij legde haar kleine handjes in de zijne.

„Maar je zult me toch niet laten gaan?” zei ze, met volledig vertrouwen.

„Nee, dat zal ik niet, Perzikbloesem. Dat staat vast. Ik kan het niet. Ik heb er zelfs al aan gedacht, met je mee te reizen naar Amerika.”

De donkere oogen van het meisje glinsterden van vreugde.

„Ja, ja!” zei ze.

„Maar dat doe ik liever niet, als er iets anders op te vinden is,” zei hij ernstig. „Ik was van plan, een practijk in een betere wijk over te nemen, en ik zou me daar graag zoo gauw mogelijk vestigen. Je zult dat misschien niet heelemaal begrijpen, maar dat zou iets heerlijks voor me zijn, lieveling, met jou om aan te denken!”

Zij boog zeer bevallig het hoofd.

„Je woord, je wensch is mijn wet, mijn vreugde, mijn geluk!” zei ze hem.

Hij trok haar naar zich toe.

„Ik zal in de week, die vandaag begint, den een of anderen uitweg moeten vinden, kleine Perzikbloesem,” zei hij. „Maar 't is wel een netelig geval! Op Hung kunnen we rekenen, is 't niet?”

„Tot in den dood!”

„Ja, dat dacht ik al. Het is een heel geschikte jongen — voor een Chinees.” En toen kleurde hij even, weer met een schuldig gevoel, omdat zij half een Chineesche was. „Maar de liefde heeft wel voor erger vuren gestaan, mijn engel, en er doorheen weten te komen ook — wij zullen hier ook wel doorheen komen. Het moet!”

In de deuropening was er plotseling het geluid van 'n hijgenden ademtocht. Zij wendden er zich heen.

Daar stond Yang O.

Hij stond naar hen te staren — bleek, spookachtig, onbeweeglijk. Zijn handen waren verborgen in de wijde mouwen van zijn overkleed, er stonden groote zweetdruppels op zijn voorhoofd. Daarbuiten echter was er niets, dat sprak van de groote opwindung in hem.

„Mijn vader!” fluisterde het meisje.

„Yang O!” mompelde de man.

In een oogwenk had het meisje zich losgemaakt uit de armen van haar geliefde. Zij deed een paar stappen vooruit, en viel toen plotseling op haar knieën neer.

„O, mijn heer, mijn heer!” klaagde zij; „heb medelijden met uw dienaar!”

„Perzikbloesem, sta op!”

De Engelschman was op haar toe getreden. Er was geen spoor van vrees meer op zijn gezicht. Hij sprak rustig, maar hij sprak met gezag — de man tegen zijn vrouw.

„Niet op je knieën — kom overeind!”

Toen keek zij hem snel aan, en een oogenblik was er iets in haar oogen, dat op den zijdelingschen blik der Chineezinnen leek. Haar blik ging terug naar haar vader, en toen stond zij langzaam op.

(Wordt voortgezet)

Op reis door ons land.

HET MEER VAN PATERSWOLDE

Chineesche Begraffenis

De pracht en de groote plechtigheid van een begrafenis in China begrijpt men wanneer men weet, welke plaats de Chineesche vader inneemt. De vaderlijke macht is vrijwel onbeperkt en de hoogste wet voor den Chinees is: zijn vader te eeren en onvoorwaardelijk te gehoorzamen. Dat eindigt niet met den dood; Confucius heeft dan ook voorgeschreven, dat het kind de grootst mogelijke droefheid bij den dood van den vader moet toonen en alles moet doen, om de begrafenis zoo plechtig mogelijk te maken. Vandaar dat de Chinees zonder aarzelen alles verkoopt om de begrafenis van zijn vader te betalen, of voor hetzelfde doel soms een groot deel van zijn leven onder zware schulden gebukt gaat. De arme Chinees, wiens kinderen onmogelijk een begrafenis kunnen be-

Vóór de begrafenis worden door de priesters bij het sterf-huis offers gebracht, om kwade geesten van zijn laatste rustplaats te verdrijven.

Zijden doeken met opschriften, die den of en de verdiensten van den overledene verkondigen, worden in den stoet meegedragen.

Een der dragers van de begrafenisonderneming, wiens werk het is te weenen en te klagen tijdens de plechtigheid.

Meisjes, die voor de begrafenisplechtigheid in hun rijkste kleeding moeten verschijnen, dragen reusachtige lampions mee in den stoet.

talen, wordt zonder eenig ceremonieel begraven; de kist wordt door vier dragers in een soort draagbaar naar het kerkhof gedragen. Doch meestal zullen de bloedverwanten alle mogelijke moeite doen, om van de begrafenis een rijke plechtigheid te maken. Evenals bij ons wordt alles meestal geregeld door een begrafenisonderneming, die bijv. voor de begrafenis van een prins of hooggeplaatst mandarijn driehonderd tot zeshonderd dragers in dienst neemt.

De priesters, van wie sommigen muziekinstrumenten meebrengen, verzamelen zich bij het huis van den overledene.

De groote, hooge kist wordt gedragen door 26 dragers; het aantal dragers bepaalt o.a. de plechtigheid der begrafenis en de maatschappelijke stand van den overledene.

Familieleden van den overledene in 'n begrafenisstoet.

Vóór de begrafenis worden de priesters bij het sterf-is offers gebracht, om vade geesten van zijn laatste rustplaats te verdrijven.

Zijden doeken met opschriften, die den lof en de verdiensten van den overledene verkondigen, worden in den stoet meegedragen.

Vóór de begrafenis worden de eigenaardige troonhemeltjes aangebracht, die later door de priesters worden gedragen. Deze priesters loopen bij de begrafenis vóór de katafalk, opdat de geest van den overledene niet den verkeerden weg zal inslaan.

Chineesche vrouw aan het graf van haar overleden echtgenoot.

Vrouwenleven

PRACTISCHE MODENIEUWTJES

Men moet erkennen, dat de tegenwoordige mode-ontwerpers niet alleen rekening houden met de schoonheid — of met wat daarvoor moet doorgaan. Zij weten zich ook aan te passen aan den hedendaagschen eisch tot versobering, aan de noodzakelijkheid tot bezuiniging van zooveel onzer. En dat men tracht modellen in te voeren, weinig kostbaar en toch elegant, valt zeer zeker toe te juichen.

Daar zijn dan vooreerst heel ingenieuze ontwerpen van japonnen met 'n paar bijvoegsels, waardoor van die ééne japon verschillende ensembles zijn te maken. Bijv. een eenvoudige japon, samengesteld uit 'n bruin wollen rok en 'n beige blouse met lange mouwen. Er hoort 'n beige bolero bij met korte vleugel-mouwtjes, welke van voren en in den rug met twee punten op de ceintuur wordt geknoopt. Het geheel vormt 'n keurig wandeltoilet. Behalve die bolero hoort er bij de japon nog 'n kraag en manchetten van bontgestreepte stof. De mousquetaires-manchetten reiken haast tot aan den elleboog, de kraag heeft breede revers, valt van voren schuin overeen en wordt op de taille bevestigd met de zelfde knopen, die bij het andere ensemble de bolero vasthielden. De strepen zijn dwars genomen.

Een ander te varieeren toilet bestaat uit een grijzen rok en 'n blouse met half lange mouwtjes, grijs met blauw en geel gestreept. Op de ceintuur zijn van voren en op den rug vier knopen gezet, welke dienen: eerstens voor het bevestigen van 'n overgooiertje in de effen stof van den rok. Dit overgooiertje vormt een hooge ceintuur en bestaat verder uit een paar bretels, welke zich naar den

Donkergrijze japon op origineele wijze gegarneerd met witte zijde en met knopen.

Zwart wollen namiddagjapon met ajour gewerkte kleine cravate.

Donkerblauwe wollen japon met bolero, gegarneerd met wit en lavendelblauw.

kleine boléro bij en soms 'n variatie daarvan, welke slechts één schouder bedekt, en in weer andere gevallen is het bij den rok behorende taille-gedeelte in fantastische figuren uitgeknipt en op het helkleurige bovendeel genaaid.

De hierbij gaande foto's vertoonen 'n paar der eenvoudige nieuwe modellen van Charlotte Appert: een namiddagjapon van zwart wollen stof met een ajour bewerkte kleine cravate als garneering en een japon met boléro van donkerblauwe wollen stof, gegarneerd met fraai genaaide revers en zak in wit en lavendelblauw.

Van meer pretentie is het derde toilet van het modehuis Helly. Donkergrijs diagonaal vormde het materiaal voor deze japon, op originele wijze gegarneerd met witte zijde en met knopenrijen.

PAULA DEROSE.

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

LOCARNO PARK-HOTEL

Voornaam Familiehôtel van den
1^{en} rang. Heerlijk zuidelijk ligging.
Pension vanaf Fr. 14.—. Prima
Hollandsche referenties.
M. HAGEN, Eigenaar

95-jarige bevrijd van pijn!

Na jaren lang geleden te hebben.

Wat een zegen moet het zijn voor deze vrouw, op haar leeftijd weer vrij van pijn te zijn na zoovele jaren aan reumatiek geleden te hebben! Zij schrijft:

„Ik wil U graag even meedeelen dat, sedert ik twee jaar geleden begon met Kruschen Salts te nemen, ik geheel en al van reumatische pijnen bevrijd ben, waar ik jarenlang erg veel door geleden heb. Ik ben nu in mijn 95ste jaar en waardeer het bovenmate, dat ik nu vrij van pijn ben, wat ik toeschrijf aan de geregelde dosis Kruschen Salts.”

(Mevr.) A. E. S.

Als iedereen maar wilde inzien, dat „de kleine dagelijksche dosis” Kruschen even belangrijk is voor inwendige zuiverheid, als zeep en water voor uitwendige zindelijkheid, dan zou er spoedig geen hardlijvigheid

Kruschen Salts

meer bestaan, geen traag-werkende lever, geen reumatiek, jicht of spit. Kruschen is een combinatie van zes zouten; elk daarvan is noodig voor de gezonde werking van een bepaald orgaan in het lichaam. Juist alles wat U noodig hebt om Uw organisme op te voeren naar een algemeen gezonden toestand; zachties aan, maar zeker.

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam C.

N.V. MAGAZIJN DE BYENKORF

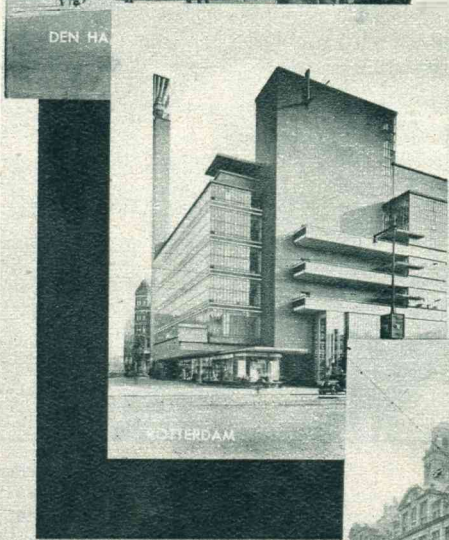
Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.

²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

IN'N OOGWENK IS DE JEUK VERDWENEN!

Misschien komt het U overdreven voor, toch is het waar, dat ge de ondragelijke jeuk, die door huidaandoeningen veroorzaakt wordt, direct kunt bedaren. De eerste druppels D.D.D. — een beroemd geneeskrachtig middel tegen huidaandoeningen — brengen dadelijk verlichting. D.D.D. dringt diep in de poriën der huid en doodt daar de ziektekiemen. D.D.D. is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekseem, uitslag, brand en andere aandoeningen der huid. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheker of Drogist. C-6

**DDD GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

Kunsttanden Gebitten

**SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING**

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD, Mathenesserlaan 398 b

bij de Hooirdrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdstraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen
STOUT, Alwinstraat 23

(Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D95 B

Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44

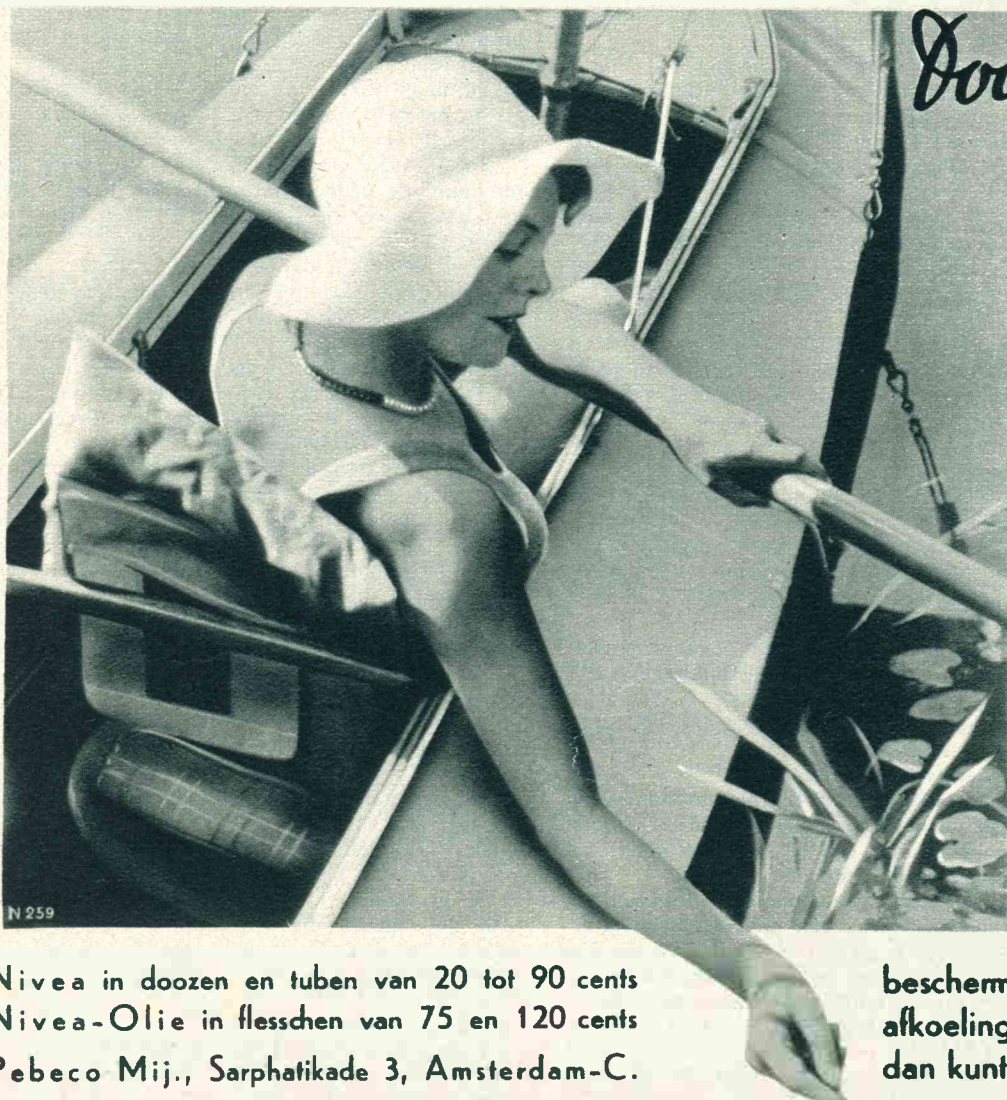
DE ROON, Korte Dreef 9
Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77
(Bloemhof)

KREUKNIET Wolphaertsbocht 181
(Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20.
Schiedam

KREUKNIET, Strijenscheestraat 56
Schiedam

Door de zon gebruind

en gezond van uiterlijk wordt U, door Uw huid flink in te wrijven met

NIVEA of NIVEA-OLIE

Bovendien wordt door beide het gevaar van een pijnlijken, vaak gevaarlijken, zonnebrand minder. Zij behooren dus bij elke watersport, alwaar de lichtinwerking op de huid bijzonder intensief is.

Echter nooit met een nat lichaam een zonnebad nemen en steeds van tevoren met Nivea of Nivea-Olie inwrijven!

Nivea werkt aangenaam verkoelend, terwijl Nivea-Olie op triestige dagen

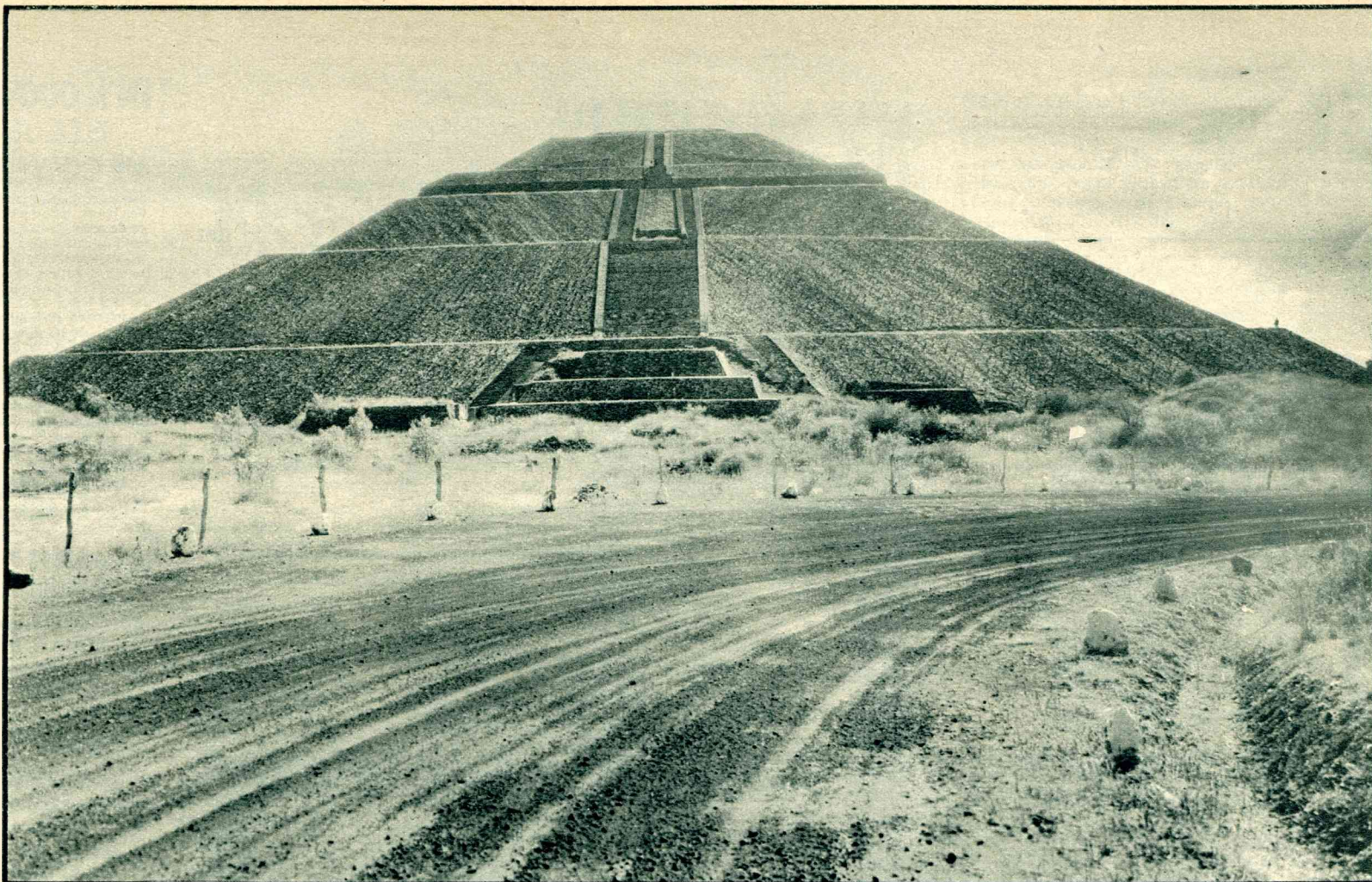
beschermt tegen een te sterke afkoeling, zoodat U zich ook dan kunt baden in licht en lucht.

Nivea in dozen en tuben van 20 tot 90 cents
Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cents
Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

Mexico heeft ook pyramiden, al zijn ze niet zoo hoog als die in Egypte. Volgens oudheidkundigen is de kunstmatige berg op deze foto, die bij San Juan Teotihuacan ligt, meer dan 4000 jaar oud. (foto Publishers' Photo Service)

No. 49

DOOR A. G. GREENWOOD

De man, die voortholde en voortwankelde dwars door de kuilen en de struiken, en schichtig rondkeek als een bang dier, zag een rooden schoorsteen glimpen en 'n wolkje blauwen rook. Hij bleef staan, hijgend, en staarde er naar.

Toen worstelde hij verder, en zijn bloedende voeten lieten roode droppeltjes achter op het kiezel.

„Hallo!” riep een stem van achter de heesters.

Hugh Temple keerde zich om. Er zat een jonge man voor een ezel, waar een doek op stond. De twee mannen keken elkaar aan, met wederkeerigen schrik.

„Wie ben je?” vroeg de schilder met een haperende stem.

„Een gevangene — een cijfer,” antwoordde Temple. De zon glom op zijn kaalgeschoren hoofd en op zijn transpireerende wangen en blooten hals.

Gray, de schilder, greep naar zijn stok. De gevangene lachte.

„Ik zou geen vlieg kwaad kunnen doen,” zei hij, en de woorden en het lachje werden gesmoord door een gekreun. „Ik ben óp. Ik heb acht uren geloopt, zonder eten of drinken. Ik wou daarheen, naar de rivier.”

Hij probeerde met de hand te wijzen, maar de arm viel langs hem neer.

Harry Gray staarde hem aan, diep ademhalend, nog niet heelemaal gerust.

„Wanneer ben je ontsnapt?”

„Vanmorgen vroeg. Het mistte, toen we na de wandeling naar binnen moesten. Ik zal weggaan....”

De kunstenaar maakte een beweging.

„Als u me tenminste niet — vasthoudt,” ging Temple voort, wankelend op zijn voeten. „Ik waarschuw u vooruit, dat ik zal vechten. Ik laat me zoo maar niet grijpen! Ik had veel liever, dat ze me van kant maakten — dat u me van kant maakte. Ik heb drie jaar doorgemaakt daar....”

Hij wees met zijn duim in 't ijl.

„Wilt u me laten gaan?”

„Maar natuurlijk,” zei Gray. „Ik heb er niets

mee te maken. Maar ik geloof, dat je wat meer noodig hebt dan water. Kom mee naar binnen. Dan zal ik je een glas wijn geven.”

Temple's oogen schoten vol tranen. „Dank,” zei hij heesch. „Maar u kon er beter buiten blijven. Als ze er achter komen....”

„Kan mij niets schelen!”

„Het is strafbaar, gevangenen te helpen....”

„Dat waag ik er op.”

„Waarom — voor mij? Ik kan wel wie weet hoe 'n schurk zijn, een moordenaar, iemand, die niet beter verdient....”

„Ik ben kunstenaar. Ik kijk alleen naar wat ik zie.”

„Wat is dat?”

Dit zei Temple, op een toon van schrik. Hij keek scherp rond, met rukkende hoofdbewegingen.

„Ik dacht, dat ik iemand hoorde,” zei hij bevend.

Alles was stil om hen heen.

„Verbeelding,” zei de schilder. „Je hoort hier zooveel geluiden. Ga maar mee.”

„Ik ben een pechvogel, ik zal u ongeluk aanbrengen. Ik ben een verschoppeling. Wees verstandig en raak me niet aan. Ik vraag u niets.”

„Ik ben blij, als ik helpen kan.”

„U bent een goed mensch.” De gevangene viel bijna voorover, toen hij het zei. „God zegen' u,” prevelde hij.

Steunend op den arm van den schilder strompelde hij naar het villaatje.

„Wacht hier even,” zei Gray.

Toen hij alleen was, keek Temple om zich heen. Vlak was de heide. In de verte werd de groote weg afgetekend door een rij telegraafpalen. Er was geen levend wezen te zien.

„Nu kunt u eens nagaan, hoe diep ik gezonken ben,” zei hij, toen Gray een paar minuten later terugkwam, met een glas in de hand. „Ik zag die telegraafpalen — en toen heb ik rondgekeken, of er soms telefoondraden hier naar 't huis kwamen.”

„Welnee man.... Hoe kom je erbij! Wou je telefoneren?”

„Ik niet. Maar u misschien, dacht ik. Ik werd

achterdochtig, omdat u nogal lang wegbleef. Een mensch wordt wantrouwig tegen alles en iedereen, wantrouwig tegen 'n goed woord en 'n vriendelijk gezicht, wantrouwig tegen den hemel, als het gaat misten.... je krijgt er enkel maar een paar maanden bij, als ze je weer te pakken krijgen. — Dank u.”

„'t Is een geklopt ei met een flinken scheut brandewijn — daar zul je van opknappen. Waarom ga je niet zitten?”

„Ik moet verder. U zou er leelijk mee zitten, als ze me hier vonden. Als ik er u ooit iets voor terug kan geven, al is 't nog zoo weinig....”

„Praat toch geen onzin, man. Er komt hier niemand. Ze denken natuurlijk dat je al ik weet niet hoe ver weg bent. Je bent hier een kleine vijf mijlen van de gevangenis.”

„Een kleine vijf mijlen?”

„Je hebt door den mist in een kringetje geloopt. Maar da's een geluk voor je. Ze zoeken nu veel verder. En niemand zal Harry Gray verdenken, dat hij een ontsnapt gevangene voorthelpt.”

„De schilder Harry Gray?” riep Temple. „Die verloofd is met de dochter van den directeur?”

„Met juffrouw Arundel, ja.”

„Morgen is de bruiloft.... Ze hebben 't er in de gevangenis allemaal over....”

Gray schoof een ligstoel naar voren. „Ga toch zitten,” zei hij weer.

„Ik moest maar weggaan. De schoonzoon van den directeur kan toch....”

„Dat ben ik nog niet. Ga zitten. Waar was je voor gestraft?”

„Verduistering. Ik was advocaat.”

„Was je onschuldig?”

„De jury heeft me schuldig verklaard.”

„Die is niet onfeilbaar. Ga zitten, meneer de advocaat.”

„Ik ben van de rol geschrapt. Ik ben geen advocaat meer. Ik ben niets — een regeltje in een boek — een gebroken pop die ligt te huilen.”

„Je zenuwen zijn kapot.”

De gevangene knikte. „Alles gaat kapot daar. Alle gevangenen die ontsnappen, zeggen dat ze onschuldig zijn. En binnen ook — behalve de doortrapte trotskopen. — Wie gelooft een gevangene?”

„Ik.”

Toen ging Temple zitten. Zuchtend strekte hij zijn pijnlijke ledematen uit. Hij sloot de oogen.

„Ik heet Temple. Mijn vader was een advocaat met een groote practijk. Hij was doodarm toen hij stierf, bijna plotseling. Zijn financiën waren niet in orde. Hij was oneerlijk geweest. Mijn moeder is gestorven van den schok. In een paar maanden weggekijnd. Op m'n twee-en-twintigste jaar stond ik alleen in de wereld — ik had alleen een klein zusje. Zij is tien. Ik heb drie jaar geploeterd als een os, kwam door mijn examens — we hielden een dak boven ons hoofd. Toen liep 't opeens mis. De compagnons, waar ik assistent bij was, riepen me bij zich — er werd geld vermist. Ik kreeg de schuld. Ze gaven me een kans, ze hadden 't over mijn vader. Ik werd woest.... 't liep er op uit, dat ze 't aangaven.... en ik heb drie jaar hel doorgemaakt....”

„Wat hadden ze voor bewijs?”

Temple stond op. „Zoowat niets — behalve dat ik zweeg en niets wou uitleggen. Ik was een groote idioot. Mijn verklaringen kwamen te laat. Ik moet weg....”

„Wie heeft je verdedigd?”

„De jonge Essex.... Ik dank u, meneer Gray. Ik voel me een heel ander mensch....”

„Waar wou je heen?”

„Serlemouth. Daar woont mijn zusje bij een vroegere huishoudster. Zij verhuurt kamers. Daar moeten ze nu van leven. Violet is ziek — ik heb een gesmokkelden brief gekregen....”

„Toch niet ernstig ziek, meneer Temple?”

„Meneer Temple!” De gevangene kreeg een kleur en lachte. „Wat klinkt dat vreemd! 't Geeft een mensch moed, als hij zijn eigen naam weer eens hoort. Ja, 't is ernstig — heel ernstig. Diphtheritis. Daarom ben ik uitgebroken. Goeden dag.”

„Wacht! Moet u niet wat eten?”

„U hebt al veel te veel gedaan.”

„Onzin. En die kleeren! Je komt in dat pak nooit in Serlemouth!”

„Ik had gehoopt een vogelverschrikker te vinden — of iets, dat op de lijn hing — onverschillig wat. Ik had ze later teruggegeven. Ik vind 't geen diefstal, terwijl het kind ligt te sterven. Ik zal wel wat vinden. Ik kan uw kleeren niet aannemen. Mag ik zeggen — en ik ben onschuldig, dat zweer ik u — dat ik u alle mogelijke geluk wensch.... en juffrouw Arundel.... geluk en voorspoed — u verdient 't, meneer Gray.”

„Merci. Wil je een paar sigaretten meenemen? Je zult in lang geen tabak geproefd hebben. Of ga nog even zitten en rook een sigaar. Steek tenminste vast aan — ik sta er op.... mooi.”

„Goed meneer.”

Luid en gebiedend riep er een stem achter den stoel van Temple.

„Handen omhoog, negenenveertig!”

De ongelukkige keek om. Een forsche cipier stond nog geen twee meter achter hem. Hij keek langzaam het tuintje rond.

„We hebben altijd om die draadloze gelachen, meneer,” sprak de cipier tot den schilder. „Maar nu is ie toch nuttig geweest. De directeur heeft uw boodschap zelf opgevangen, meneer. Juffrouw Arundel was uit. Allo, negenenveertig....”

De blik van nummer 49 was gevestigd op Gray's gezicht en ging toen langzaam omhoog langs den muur van het villaatje. Op het dak waren draden gespannen tusschen de schoorsteenen.

„Je hebt in de watten gelegen,” zei de cipier, die het glas had opgenomen en er aan rook.

„Ik ben in de hel geweest — met den duivel,” zei de man in 't gevangenis pak, en zijn gezicht trok.

„Hou die praatjes voor je!”

„Hij heeft me bedreigd, toen hij er pas was; hij zei, dat hij me af zou maken, als ik hem geen eten gaf,” zei Gray, achteroverleunend in zijn stoel.

„Dat lieg je!”

De gevangene sprong op van zijn stoel. Tege-lijkertijd sloeg de cipier de armen om hem heen, zwaaid hem tegen den grond en knielde op hem. Zijn helpers schoten toe en hielden den zwakken stakker in bedwang, terwijl de boeien werden gesloten om zijn magere polsen.

„Heel handig van u, meneer, als ik 't zeggen mag. Negenenveertig is lang de eerste de beste niet. En dan alleen....”

„Daarom hield ik me maar of ik bang was voor zijn bedreigingen. Maar hij is er schitterend ingelopen. Toen ik hem eenmaal aan 't praten had, was er geen houden meer aan.”

„U moest er in ieder geval stalen zenuwen voor hebben, meneer....”

„Natuurlijk,” grinnikte Gray. „Als hij er iets van gesnapt had....”

„Dan had ik je vermoord!” hijgde de machtelooze gedaante op den grond.

„Daar! Hoor je wel?” zei Gray.

„Als ik had geweten.... als ik had kunnen denken, dat een mensch zóó ploertig kon zijn....”

„Nou is 't welletjes, negenenveertig,” zei de cipier.

„Hoe gauwer 't beest weer achter de tralies zit, hoe beter,” vond Gray. „Hebben jullie een wagen?”

„Beneden op 't karrepad, meneer. We zijn zoo voorzichtig mogelijk aan komen sluipen, om hem niets te laten merken. We waren bang, dat hij u wat doen zou. Allo, sta op!”

Hij schudde den gevangene bij de schouders. Temple ging op zijn knieën zitten. Zijn aschgrauwe gezicht wendde zich naar Gray.

„Daar is een getuige,” zei hij door zijn tanden heen, en hij wees met zijn geboeide handen naar den hemel.

„Je getuige zit een heel eind weg,” grinnikte de kunstenaar.

„Toch niet — hier is een getuige!” Het was een meisjesstem, die sprak. Zij stond op den drempel van het villaatje, in een witte mousseline japon, die niet witter was dan haar wangen.

„Juffrouw Arundel!” riep de cipier.

„Eve!” zei Harry Gray, en zijn mond viel open.

„Zeg hun de waarheid, Harry,” sprak ze langzaam.

„Ik begrijp je niet,” sprak hij tegen. „Ik heb de waarheid gezegd. Ik....”

„Als je niet wilt, zal ik het doen,” zei ze, en ze kwam het tuinpad langs, met de medelijdende oogen naar het afgemartelde gezicht van Temple. „Ik kwam op de fiets hierheen, om meneer Gray te bezoeken. Ik had niets gezegd, omdat 't geen gewoonte is, dat een meisje haar verloofde bezoekt op den dag voor hun huwelijk. Ik deed net, of ik naar een winkel moest. Ik kwam onhoorbaar hierheen, om te kijken, of meneer Gray soms bezoek had. Als er iemand was, wou ik teruggaan. Ik vertel dit, om u te laten begrijpen, hoe 't kwam, dat zij mij geen van tweeën hoorden, meneer Gray niet en die arme man niet. Zij waren juist begonnen te spreken. Ik hoorde den man, dien u negenenveertig noemt, zeggen: „Ik ben een verschoppeling. Wees verstandig, en raak me niet aan. Ik vraag u niets.” En meneer Gray antwoordde: „Ik ben blij, als ik helpen kan.”

Ik heb den gevangene hooren vragen, of meneer Gray van plan was, hem vast te houden, en ik heb gehoord dat meneer Gray hem aanbood, of liever opdrong, te eten en te rusten. Negenenveertig wees hem er op, dat 't gevaarlijk is, 'n gevangene te helpen ontsnappen. Toen hoorden ze me, en ik kroop weg achter de bremstruiken. Ik wou niet, dat ze mij zagen. Meneer Gray kon doen, wat ik, als dochter van den directeur, niet durfde doen. Ik was blij. Hij leek me vriendelijk — veel vriendelijker, dan ik ooit van hem gezien had. Het was een nieuwe kant van zijn karakter voor me. Maar toen het langer en langer duurde, en meneer Gray den gevangene steeds maar ophield, begon ik me te verwonderen en kreeg ik een onrustig gevoel. Ik wachtte in doodsangst. Ik merkte, dat mijn achterdocht ge-

gegrond was geweest. Weest u maar niet bang, meneer; de directeur zal de heele waarheid te hooren komen.”

Zij hief haar blik naar het gezicht van Temple en haar oogen werden zachter toen ze zei:

„Ik zal naar Violet gaan kijken. Ik ga vanmiddag nog. Zij zal niets te kort komen, tot u weer bij haar bent.”

„Diphtheritis, Eve!” riep Gray waarschuwend uit; en hij hield zich aan het onderwerp vast, om zijn schaamte te verhelen. „Denk om het gevaar voor besmetting. Je kunt....”

„Die risico heb ik er voor over,” antwoordde zij.

„Pardon juffrouw,” kwam de cipier tusschen beiden, „maar ik zal negenenveertig....”

„Ja, ga maar,” zei ze. „Denk er maar goed om, meneer Temple, ik zorg voor Violet.”

„Ik zal u altijd dankbaar zijn voor uw goede hart,” riep hij.

„Maar het huwelijk.... de gasten!” viel Harry boos uit.

„Die risico heb ik er voor over,” zei ze, en ze keek hem aan met een kouden blik. „Er zal niet het minste gevaar zijn voor jou of voor je gasten. Er zal geen besmettingsgevaar zijn, en geen gasten — en geen huwelijk.”

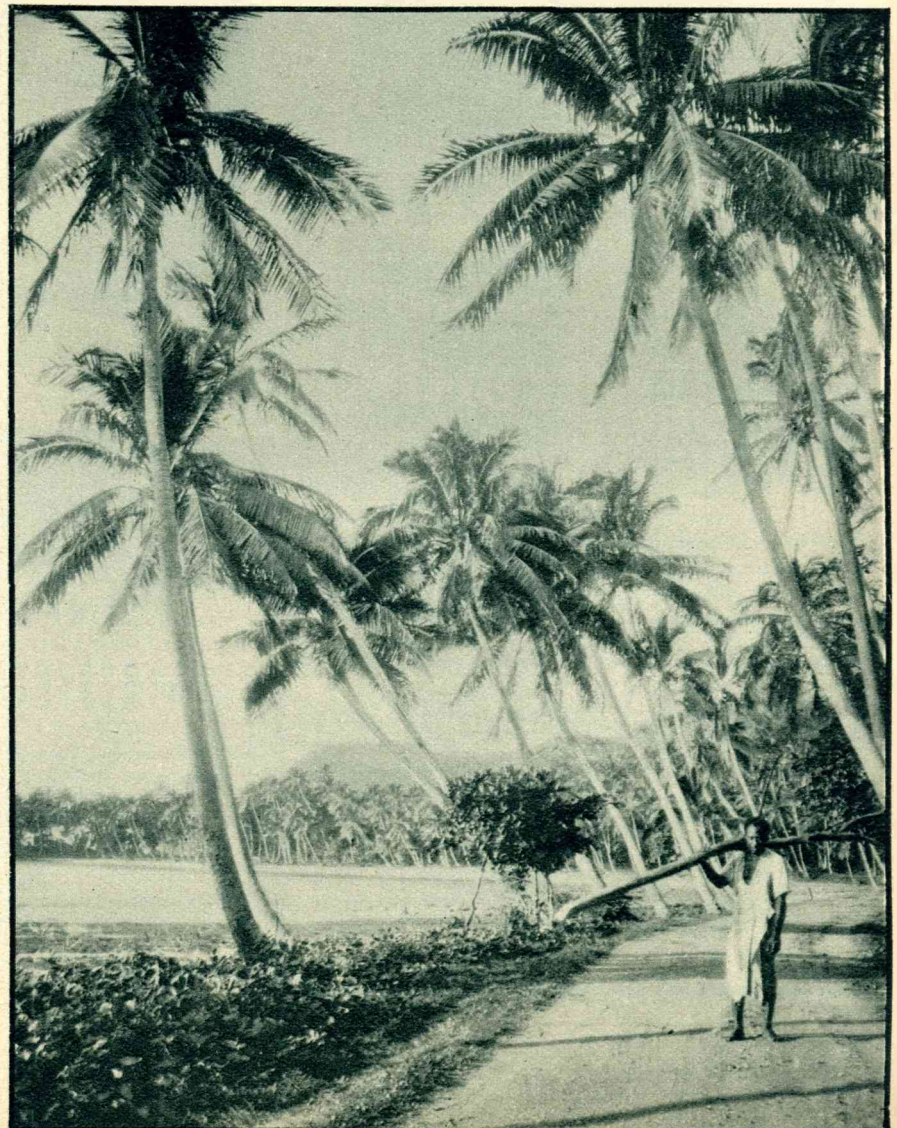
En terwijl negenenveertig werd weggeleid, hoorde hij hem angstig haar naam roepen, maar zij antwoordde:

„Ik zou liever met hem trouwen dan met jou. Je hebt gelogen en bedrogen en verraden; je hebt smerig gedaan.”

„Gelóóf jij hem?”

„Jij hebt de gevangenis meer verdiend dan hij,” waren de laatste woorden, die Temple hoorde — maar toen hij omkeek, zag hij haar alleen achter hen aan komen, en Harry Gray was nergens te zien.

De bekentenis van Jabez Howard, en het eerherstel van zijn jongen assistent, Hugh Temple, liggen nog tamelijk versch in het geheugen. Maar alleen de twee menschen — het kind en de oude vrouw — die de ontmoeting zagen tusschen den ontslagen gevangene en de dochter van den gevangenis-directeur, de ontmoeting in een achterstraatje van Serlemouth, terwijl de morsige huizen vermooid werden door het schijnsel van de ondergaande zon — alleen zij kunnen het geheim vermoeden, dat in de toekomst onsloten ligt.

Ver van hier.

OVALOW, EEN VAN DE FIJ-
EILANDEN
(Publishers' Photo Service)

MUZIEKLESSEN

met het nieuwe muziekschrift.

Wij lichten u gratis in omtrent alles wat u wenscht te weten en verstrekken u een lijst van bevoegde leeraren en leerarissen.

KLAVARSKRIBO N.V.
SLIKKERVEER.

Theorieboekje met verklaring van het systeem enz. fr. thuis, f 0.20. Verder alle muziek verkrijgbaar.

Giro 179848.

De resultaten zijn eenig!

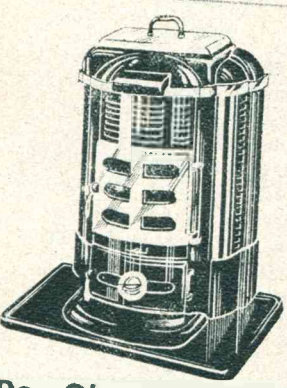
HAROL

REUKLOOS HAARWATER
ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN

FLACONS 30-45+ BIJ DROGISTEN

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

De „Olga“ wordt t
meest nagemaakt

van alle haardkachels!

Weet U 'n betere aan-
beveling voor de echte
„Olga“-haardkachel?
Wij niet. Maar de beste
is het, dat staat vast,
en wij hebben 'n pracht-
collectie in voorraad!

**C. VAN
ZWOL**

N. Markt 19-20, R'dam
Rotterdamsche Dijk 247
Schiedam

PHILIPS „Argenta“

PHILIPS „Argenta“

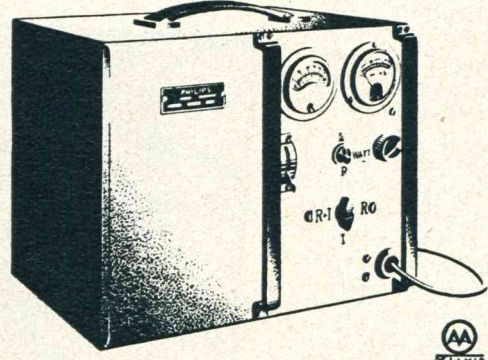
PHILIPS „Argenta“

U koopt 'n lamp om haar licht vraagt dus niet in de eerste plaats, wat een LAMP, maar wat het LICHT kost.

Als U een lamp koopt, is het om licht te hebben: U koopt verlichting en de kosten van het licht zijn de hoofdzak, niet de kosten van de lamp, omdat gemiddeld de kosten van het stroomverbruik van een gloeilamp tijdens den levensduur 10 à 20 maal den aanschaffingsprijs van de lamp bedragen. Denkt niet, dat U bespaart, wanneer U een zoogenaamd goedkoop lamp koopt, want meestal geven goedkoop lampen duur licht. Beselt U wel eens, dat het U f 10.- tot f 20.- per lamp kan schelen, wanneer U uit ver-
keerd begrepen zuinigheid een zoogenaamd goedkoop lamp, inplaats van een stroombe-
sparende Philips lamp koopt, die wellicht enkele dubbeltjes duurder is?
De ware economie van een lamp schuilt niet in haar aanschaffingsprijs, maar in haar rendement. Als U de zuinigheid de wijsheid wilt laten bedriegen, koopt dan duur licht van goedkoop lampen. koopt dan lampen, die soms 60 % minder licht geven dan een gelijksoortige Philips lamp.
Een zoogenaamd goedkoop lamp brengt gedurende haar geheelen levensduur een zuivere geldverspilling mede, die in vergelijking met een kwaliteitslamp als de Philips lamp voor

woningen, winkels, café's en restaurants, hotels, kantoren, werkplaatsen en fabrieken, jaarlijks in de tientallen, honderdtallen en duizenden guldens loopt.
Dat dit geen ijdele praatjes zijn, bewijst nog dagelijks het hier afgebeelde apparaat, de transportabele Photometer. Dit apparaat geeft op vergelijkende wijze het stroomverbruik, de lichthoeveelheid en de kleur van het licht van twee soorten lampen aan.
Dit toestel heeft reeds aan vele consumenten, aangelokt door het schijnbare voordeel van goedkoop gloeilampen, onschatbare diensten bewezen. Wij hebben hierdoor aangetoond, dat zij door kwaliteitslampen te kopen jaarlijks groote bedragen konden besparen.
Wij zijn bereid, iederen consument die minstens 100 lampen per jaar gebruikt, zelf metingen met dit toestel te laten verrichten, waarbij hem met één oogopslag zal worden aangetoond, welke enorme voordeelen het gebruik van Philips lampen oplevert.
De vergelijkende metingen kunnen verricht worden in zijn eigen woning of bedrijf met Philips lampen en zoogenaamd goedkoop lampen, beide uit zijn eigen voorraad, als waarborg voor een neutrale vergelijking.

PHILIPS lampen besparen méér op Uw
stroomrekening dan haar aanschaffingsprijs bedraagt

COUPON:

Aan de N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken
Verkoopafdeling Nederland en Koloniën
EINDHOVEN

Verzoek:

mij Uw brochure over een bij mij als verbruiker
doelmatige en economische van minstens honderd
verlichting: „Licht in Uw lampen per jaar, een
woning“ gratis en franco te lichtmeting te doen
doen toekomen verrichten

(Doorstrepen wat niet verlangd wordt.)

97

Naam: .....

Adres: .....

BOOM's Laxeerpillen

verdriven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

KUNSTGEBITTEN

f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekentfondsleden.
Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943
Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.
Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

de vijanden

onzer gezondheid, in het bijzonder

verkoudheden

en zoovele daardoor ontstane pijnen. Uw beste wapen is Aspirin-Tabletten.

ASPIRIN eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

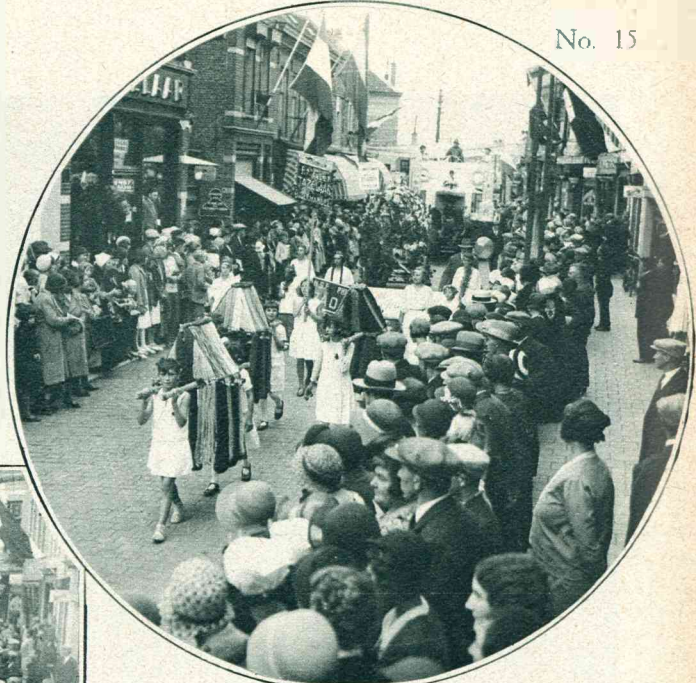

HENGEL-POËZIE

De Middenstandsvereniging „Handelsbelang” te Middelburg heeft, zooals we reeds met een enkele foto in ons vorig nummer memoreerden, de afgelopen week haar 35-jarig jubileum met grooten luister gevierd. Foto van 't bestuur, dat in St. Joris receptie hield.

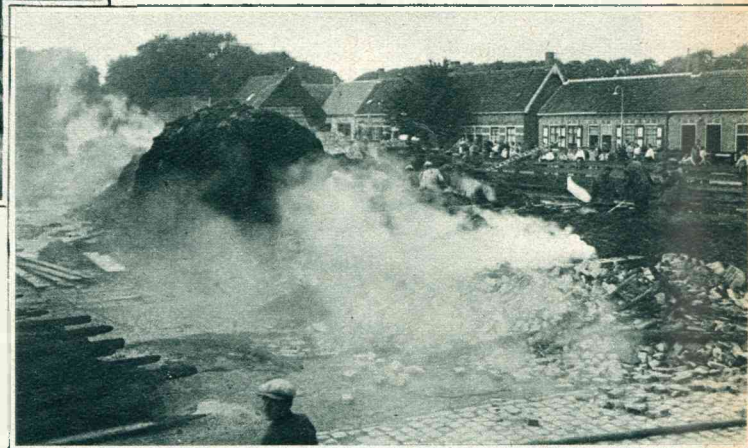
Ook de Terneuzense winkeliersvereniging „Klimop” heeft een feestweek achter den rug, die prachtig geslaagd mag heeten. De clou van het feest was de reclame-optocht op Woensdag 31 Augustus. Een kijkje in de Noordstraat tijdens het voorbijtrekken van den stoet.

„De Vereenigde Werklieden” met den heer Harte aan het hoofd, die als voorzitter dit jaar zijn zilveren jubileum vierde, verleende wederom welwillende medewerking.

Zeeuwsch Nieuws

Robinson maakte reclame voor den schoen van dien naam.

Te Kortgene heeft op Maandag 29 Augustus 'n groote brand gewoed en verschillende gebouwen in de asch gelegd. — Foto van de rookende massa tijdens het nablussen.

Zeeuwsche Omroep

Hallo ! Hallo ! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep.

Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Goes, dat op den Koninginnedag een tandarts een muzikale wandeling in elkaar gezet heeft, die 'n enorm publiek trok.

Ja, als 'n tandarts ook nog niet zou weten te trekken, wie zou het dan wel kunnen !

Uit Zeeuwsch Vlaanderen ontvingen wij bericht, dat op drie verschillende plaatsen onbevoegden zich toegang hebben verschaft tot behuizingen met het kennelijk doel iets mee te kapen.

Het wordt tijd voor 'n steel-examen. Het is immers veel prettiger, wanneer bevoegde inbrekers op bezoek komen.

Een kweker te Schore, die zijn gewassen verbeteren wil, heeft de liedertafel „Zang veredelt” uitgenoodigd om in zijn kassen te zingen !

Op initiatief van de vereniging tot bevordering van vreemdelingenverkeer wordt a.s. Zaterdag te Hulst een aviatiekdag gehouden. De demonstraties zullen worden gegeven door de Südwestdeutsche Fliegerverein.

Om de luchtvaarders niet te hinderen, zal de verkoop van lijmbanden en vliegenpapier verboden worden op het terrein.

De marechaussee te Koewacht heeft dezer dagen des nachts een Belgisch persoon aangehouden, die dertien kippen bij zich had. Deze dus niet bijgeloofige man kon, volgens onzen correspondent, de herkomst der dieren niet verklaren.

Een bezoek aan een broedmachine oftewel kunstmoeder kan den onwetende allicht uit den droom helpen.

Te Vlissingen heeft een juffrouw, die toevallig het 50.000ste zeebad nam, van den burgemeester een potlood gekregen.

De verwondering over dit cadeau bij deze gelegenheid, telefoneert onze medewerker, laat zich in Vlissingen met geen pen beschrijven.

Men moet het dan maar eens probeeren met het potlood, dat de juffrouw ontving !

Terneuzen winkelweekte op glorieuze wijze. De winkeliers hadden o.m. allen een bijzondere étalage, waarin een domheid was aangebracht, die moest worden ontdekt.

Het gevolg was, dat verscheidene middenstanders niets uit hun uitstallkast durfden te halen, wanneer er kijkers voor stonden !

Te Middelburg liep eergister een dienstmeisje te schreien in de Lange Delft. Een ondernemend fotograaf heeft daar een kiekje van genomen en het verkocht aan de vereniging tot behoud van het garnizoen, die het zal insluiten bij haar smeek-schrift aan den minister van Defensie.

Als dat niet helpt !

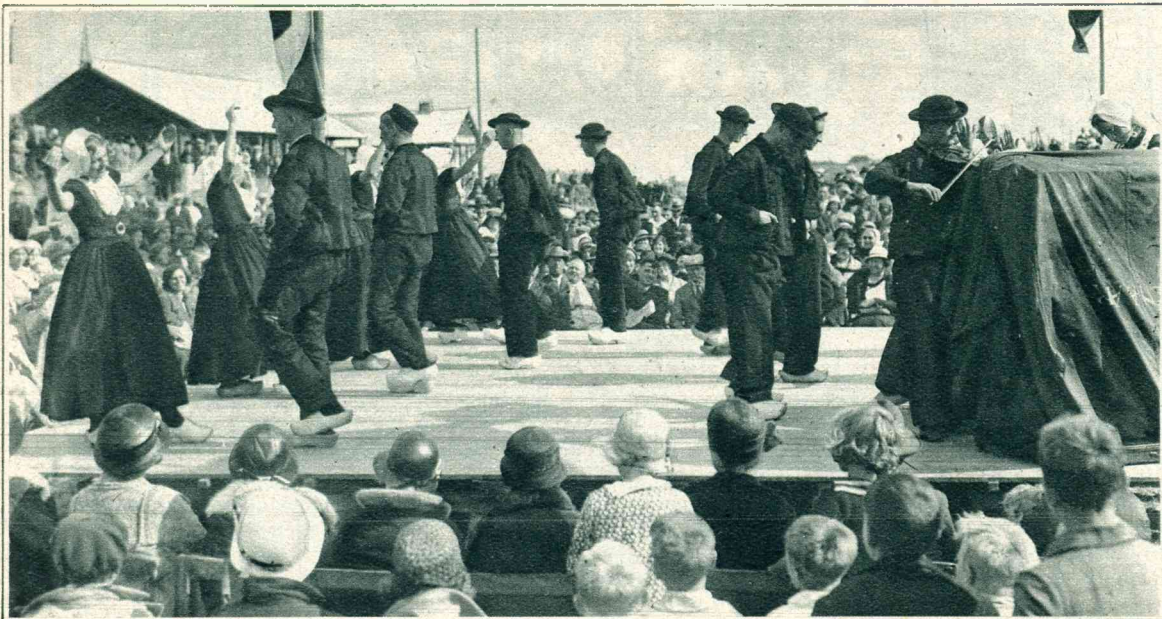
Tot de volgende week, dames en heeren !

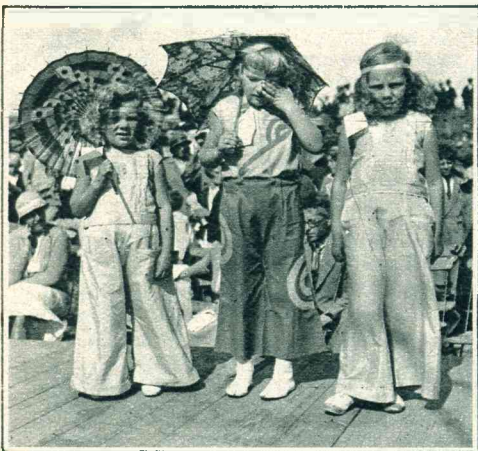
Op 31 Augustus werd te Vlissingen de verjaardag van H. M. de Koningin feestelijk herdacht door de marine. — Inspectie der troepen.

Ook te Goes werd Koninginne-verjaardag luisterrijk gevierd. Een overzicht van de avondfeesten op de markt.

Te Breskens werd Zondag 4 September het badseizoen met feesten aan 't strand gesloten. De Middelburgsche turnvereniging „Medio-burgum" onder leiding van den heer Mazure, die ook de feesten te Middelburg opulsterde, heeft te Breskens te miduën van de duinen, die als natuurtijke tribunes een duizendkoppige menigte toeschouwers bevatten, met haar boerendansen in nationaal costume veel bijval geoogst. „Dansend Zeeland" in nationale kleederdracht.

Jong Zeeland in pyama. Voor de mooiste pyama werden prijzen uitgelooft.

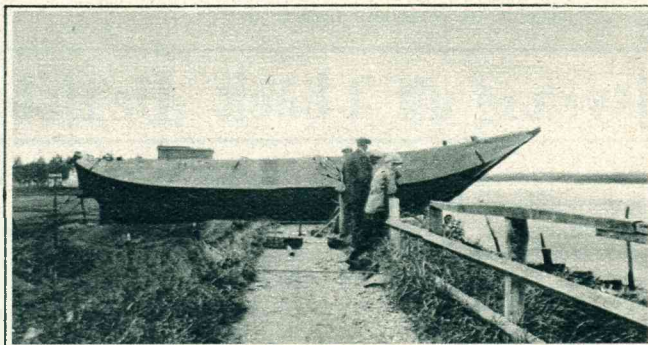
De molen van de firma van Boven te Ierseke wordt onttakeld. In 1876 werd deze molenuit Waddinxveen naar Ierseke overgebracht. Sedert lang wordt hij electrisch gedreven, zoodat de fraaie kop en wieken toch nog slechts als ornament dienden. Nu zal slechts de romp blijven staan.

De vorige week brandde te Kortgene de landbouw schuur van Joh. Vogelaar geheel af, terwijl eveneens een belendend woonhuis een prooi der vlammen werd.

Op de bekende Scheepswerf van dhr. M. v. Duwendijk te Tholen heeft een niet elken dag voorkomende tewaterlating van een Hoogaarts plaats gehad. Het vaartuig is aan de binnenzijde van den dijk in een loods gebouwd en moest ter verdere afwerking over den dijk gezet worden, zooals bijgaande foto's duidelijk weergeven. Even uitrusten van het zware werk. Krachten verzamelen om het vaartuig op den dijk te krijgen.

Wat niet alle dagen op den Thoolschen dijk te zien is. Het vaartuig boven op den dijk.

Oe d'n in'ewijd wier

Noe mot 'k julder toch 's 'n mooie bak vertelle. Overlest 'emmen voo de veranderinge ma wee 's 'n nieuwe burgemeester 'ekrege. Uut den Aeg natuurluk. Afijn, da geef noe nie, mar daer 'emmen toch zo'n grap mee 'aod, affijn 'oor, Luuster mar 's.

'n Weeke voo dat de nieuwe burgervader 'z'n antree zou doe bi ons op 't durp, 'aomen mi 'z'n 'aclen de boel gerees 'emaekt, zak ma zegge, om 'em prontjes te ontvange. Das noe eenmaal overaol de gewente, dust waarom zoue men 't 'ier nie doe?

Ik was zoo, groos as 'n kernien mit 'n kapoed op en m'n vrouwe nie minder, want ik was benoemd tot sikretaoris van de feestkermisse. Dae lache julder misschienst wè om, mar ik geve je de verzekeringe dattet belangenaie nie mee viel, wan de voorzitter was a 'n bitie oftans en zodoende kwam 't werk aol op mien neer. Affijn— a zeg ik 't zelfs — 'k è 't er nog al aardig oebrocht, mar ruzie da men ondermeakaore 'aod en — daer è julder zo gin begrip van.

Dae was 't meziek, wà most 't meziek spele? Z'a allegaor van die treurmarsen, van die dooje diengen. Knelis, de wet'ouwer, was t'r bie 'ewist, toen azze rippeteerden, en dien kwam bie mien, en je zee: Klaos, zee t'n, da gae nie, joeng.

Dus ikke nae den dirrekteur van 't meziek, en 'k zegge: Oor is ier, da gae nie, m'n gae nie te lieke, en je spele van e... van lang zulle me leve enne van 'oag 'et glas en zo.

Mar 'um zee: dienke je soms da 'k betoeterd bin, ik bin ik gin muzekant, wà dienke je noe wè? Affijn, 't was de groaste ruzie, en z'è toch d'r zin 'edae.

Affijn, en toen over de verlichting. M'a op zolder van 't gemeentus nog zo'n groate W. ligge van uut den ouwen tied, mie van die vetpotjes d'r in. Die kuste m'n beste 'ebruke, zee Arjaen, die zòvee as penningmeester is, en vreed achter de centen, mar d'a's wè goed, weet je, wan um zee: 't is melaise, en dar a t'n glik en.

Affijn, den een was t'r voo en den aor d'r tegen, dat ieng d'r noe alleng mar vanof, of 't vanden van Arjaen wazze, wan die gieng mie z'n mee, en d'aore nie, begriep je!

En 't kwam net zo, dadde nieuwe burgemeester Wullem eet-ten, dus dat was nog zo gek nie 'edocht.

Affijn, 't gieng nie deur, wan ons waere van den nieuwe tied en 't moste lampelonen weze, van die waadiengen, die al tied in den brand vliege, 't is nog 'evaelijk ok.

Affijn, mae de burgemeester kwam, en 't was een stikeeten zeumerdag. 't Stiege alles stief van de wermte, en de schoole was 's oches a 'eslote, en de guus ragden mae oovral deur 'eene, en ze liepe oovral in de wig.

Affijn, de joenge joengers gieng te paerde nae de Wurfel-wigt, wan dae kwam t'n an in z'n koes mie twi mooie blissen. Je a z'n 'oagen oed op z'n kop en zag t'r toch zòvee mooi anedae uut, affijn, je begriep, je wor ok mar eens in je leven burgemeester.

D'r was vreed vee volk op de been, mar ze kuste nie dichte bie 't gemeentus komme, wan da was mie paelen en draed ofezet, en dae stonge de 'oage personen zak mar zegge, zoas wulder van 't kommetee en de raad en de schole die mos zienge en 't meziek.

En dar a je 't, 't gerij 'ieuw nog nie stille of ze begoste te spelen, zo'n stik van diejen Bach en dat e 'k oltied van dien ermetierigen meziek 'evonden, gee mien mae van oempa oempa, dae kà je op verruut.

Affijn, de meziek 'ieuw wee op, en d'ouwste wetouwer, Andries zak mae zegge, die kwam nae vore en die zee:

Burgemeester, 'k è je nog wè nooit 'ezie, mae je ziet er nog a uut as een dege vint, en je komt uut den Oag, en wazze dae wigstiere das allicht nog goed 'enogt voo ons, wan wulder bin mae boeren. En ik 'ope van arte, dajè 'ier 'eel je leven za bluve en werke voo 't 'eil van de gemeente. Noe weet je 't. Uut.

En toen begus de burgemeester. Dat wil zegge, um wou beginne, en omdat 't zo vreed werm was, nam t'n z'n 'oed van z'n kop, en toen... toen a t'n een pepiere musse op! Affijn, da stiege noe toch zo vreed gek, mar wulder dochte, dat 'oort t'r zo bie, da doe ze zeker in den Oag ok, en de kinders beguste a te schreeuwen van de vremdigheid, wan zoies 'azze nog nooit 'ezie, en de burgemeester zee: Waarde gemeentenaren, en toen zee t'n niks mi.

De velwachter zee tegen de guus dazze d'r eige koes moste 'ouwe, en toen dat 'ebeurd was, keke ze ollegaere nae de burgemeester, en die zee waarde gemeentenaren, en toen zee d'n niks mi.

Mae toen kwam d'r net een autau anjakke, en da mocht nie en toen 'ieuw Andries z'n 'and op, en den autau stopten, en toen keke m'n wee nae den burgemeester, en die zee: Waarde gemeentenaren, en toen zee d'n niks mi.

En toen ineens snaptien Andries, da de burgemeester nie kus praete, en dat t'n 't geen dat a t'n zegge wou op da pampierje 'eschreve a, dat op z'n kop was bluve kleve van de wermte.

En toen riep Andries: meziek, en omdat de meziek nie wist, wat azze zo gauw mos spelen, speelden z' ineens: Oempa, oempa, 'ou t'r de moed mae in! en da zonge me ollegaere mee, en de burgemeester zee: Waarde gemeentenaren... en verder zee d'n niks, en dat was mae goed ok, wan je zou d'r toch niks van verstaen è....

Het gereed maken van de stelling, om 't vaartuig erlangs te laten glijden in de Eendracht.

ONZE
NIEUWE
PREMIEROMAN

EEN MEISJE UIT DUIZENDEN

Onze nieuwe premieroman „Een meisje uit duizenden” is inderdaad „Een boek uit duizenden”. Want weet U wie de schrijfster is? Niemand minder dan de onovertroffen Charlotte Brame! Van haar hand waren o.a. de romans die indertijd, bij een prijsvraag onder onze trouwe lezers, de eerste prijzen hebben weggehaald nl. „Het geheim van de slotgracht” en „Lady Demer's geheime huwelijk”. Wie herinnert zich niet deze schitterende boeken met hun ongeëvenaard succes?? Het is niet te veel gezegd als we beweren dat „Een meisje uit duizenden” minstens het succes der voorgenoemde boeken zal evenaren. Weest dus op uw hoede en schaft het boek zoo spoedig mogelijk aan vóór ook deze uitgave is uitverkocht. Wij hebben indertijd honderden aanvragers moeten teleurstellen, laat dit U niet overkomen! Denkt er aan, onze bezorgers zijn verplicht U de premieromans bij hun verschijning aan te bieden; bij verzuim hiervan zult U ons verplichten dit aan het adres der Hollandsche Bibliotheek kenbaar te maken. Porto hiervoor wordt gaarne vergoed. Ook vestigen wij er uw aandacht op, dat in dit boek zich een interessante prijsvraag bevindt waaraan een aantal geldprijzen is verbonden! Een episode uit het begin van dezen roman moge hier volgen:

HOOFDSTUK II

Toen eindelijk de brief kwam, dat haar aanstaande, na een afwezigheid van tien lange jaren, den drie-en-twintigsten Juni bij haar zou zijn, stond Philippa Trafford juist te midden van haar bloeiende perken met rozen en lelies. Toen zij hem gelezen had, kuste zij hem, en zij stond enkele oogenblikken stil voor zich uit te staren. Haar gelaat was zoo bleek geworden als de haar omringende lelies en het was onvergelykelyk schoon door het geluk, dat er uit straalde. Overal om haar heen speelde de zon haar spel, dartelend in licht en schaduw, terwijl het lichte zomerbriesje de bladeren zachtjes ruischen deed; op dit grootsche moment van haar leven, nu, nu haar zoo lang gekoesterde en trouwe liefde eindelijk bekroond zou worden, was haar hart vol dankbaarheid.

„Wek mij morgen zoo vroeg mogelijk, Sinclair,” had zij 's avonds voor den drie-en-twintigsten tegen haar kamermeisje gezegd en het meisje had geglimlacht.

„Ik zal er voor zorgen, dat u met de zon ontwaakt, juffrouw,” had zij geantwoord.

Maar het was niet noodig haar uit haar sluimer te wekken, toen den volgenden ochtend de zon aan de kim rees. Met tranen had zij hem vaarwel gezegd — niemand wist, wat dit afscheid haar gekost had — met een glimlach van geluk op het gelaat zou zij hem welkom heeten.

O, die donkere, peinzende oogen, toen zij zich dien ochtend kleedde om hem te ontvangen. Later kon haar kamermeisje er nimmer meer aan terug denken, zonder dat de tranen haar in de oogen kwamen.

De bediende kondigde aan: „Majoor Hill”.

In haar droomen had zij hem de kamer zien binnenrennen, haar in zijn sterke armen nemen en haar gelaat overladen met kussen. Maar niets van dit alles. De bediende, koel en gereserveerd als altijd, wachtte haar antwoord af:

„Laat majoor Hill binnenkomen,” zei zij. Met moeite bedwong zij het onstuimig kloppen van haar hart. Met de uiterste zelfbeheersching hield zij den kreet van geluk terug, die dreigde aan haar mond te ontsnappen. Tien jaar lang had zij op dit oogenblik gewacht en eindelijk dan was het gekomen.

Een groote man met gebronsd gelaat stapte de kamer binnen. In de krachtige knappe gedaante was geen spoor meer te bekennen van den opgewekten, lachenden jongen man, die haar destijds verlaten had. Zonder zich een oogenblik te bedenken, rende zij naar hem toe, wierp zich aan zijn borst en sloeg haar beide armen om zijn hals. En terwijl haar hoofd op zijn borst zonk, snikte zij: „Eindelijk! Eindelijk! — Wat... wat moet ik je zeggen,” hijgde zij, „ik kan gewoonweg geen woorden vinden, zoo overstelpend is mijn geluk. Duizendmaal gelukgewenscht met je thuiskomst!”

Hij trok haar naar zich toe en kuste haar; maar het waren niet de bezielende kussen van haar droomen. Tot zij eindelijk haar hoofd naar hem oprichtte en hem recht in de oogen keek. Wie zal zeggen, wat zij daar zag. Maar haar oogen werden wit en koud en haar armen vielen slap langs haar lichaam, terwijl een kreet van pijn en gewonden trots haar lippen ontvlood. Onrustig schoof hij heen en weer; voor haar vasten blik moest hij de oogen neerslaan.

„Ik... ik wist wel, dat je het voelen zou,” zei hij. „Heusch, Philippa, ik kon het niet helpen, het was mijn schuld niet. Ik wist, dat jouw eerlijke, trouwe oogen mijn geheim onmiddellijk zouden ontdekken.”

Al de kleur was eensklaps uit haar wangen geweken. Op dat oogenblik stierf er iets in haar. Zij was eensklaps oud geworden. Met één blik had zij op zijn gelaat gelezen, dat zijn liefde voor haar gestorven was.

„Vertel mij alles,” zei zij met heesche stem. „Laat mij alles weten, zoo vlug mogelijk, opdat ik mij op het ergste kan voorbereiden.”

„Philippa,” begon hij, „ik ben teruggekomen om met je te trouwen... als je dat wenscht.”

Een gloeiend rood steeg haar naar het gelaat en een diepe zucht ontvlood haar lippen. Dus het was dan toch niet dät, wat zij gevreesd had.

„Om mij te trouwen?” herhaalde zij. „Maar wat is dan je geheim? Het geheim, dat je beweerde, dat ik geraden had.”

„Laten we eens rustig samen praten, Philippa,” zei hij op vriendelijken toon. „Kom hier bij me zitten. Ik heb je heel wat te vertellen.”

„Dus je bent teruggekomen om met mij te trouwen?” vroeg zij.

„Ja, althans, wanneer je er nog in toestemt, als ik je alles verteld heb.”

„Kom, vertel alles zoo vlug mogelijk!” riep zij uit.

Haar beide handen wringend, haar geheele lichaam trillend van ongeduld, stond zij voor hem. Het scheen, dat hij niet wilde of kon spreken, terwijl zij in haar radelozen angst hem de woorden wel van de lippen had willen rukken. Tot hij haar eindelijk naar een stoel leidde en naast haar bleef staan.

„In jouw tegenwoordigheid, Philippa,” zei hij, „voel ik me een monster van wreedheid.”

„Ik ben je altijd trouw gebleven,” luidde haar antwoord op een toon, waarnaar zij zelf met verbazing luisterde. „Tien lange jaren heb ik op je gewacht, ik had mijn geheele hoop gesteld op je terugkeer.”

„Ik weet het, en dat maakt mij juist zoo ellendig. Als je minder nobel van ziel was geweest en minder trouw zou het mij nu niet zoo'n moeite kosten je de waarheid mee te deelen.”

De eerste oogenblikken scheen 't hem toe, alsof zij totaal verbijsterd was. Toen rees zij langzaam uit haar stoel overeind; zij legde beide handen op zijn schouders en keek hem onderzoekend aan.

„Ben jij het wel werkelijk, Marcus, die hier voor mij staat? Het lijkt me alsof ik uit een droom ontwaak. Tien jaar is zoo'n lange, lange tijd, en elk uur van den dag was ik met m'n gedachten bij je. Honderden malen heb ik in mijn droomen deze scène doorleefd, hoe je naar mij toe zou rennen en mij in je armen zou nemen hoe je mijn gelaat met kussen zou overdekken. Maar alles is zoo heel anders, dan ik het me voorgesteld had. Het is, alsof ik uit een zwaren, vermoeienden slaap ontwaak.”

Zacht en vriendelijk deed hij haar weer in haar stoel plaats nemen.

„Ik zal je alles vertellen, wat mij wedervaren is,” zei hij, „en dan is het aan jou om over mijn lot te beslissen. Als je, nadat je alles gehoord hebt, nog „ja” zegt, zullen we trouwen.”

„Ik weet het al,” snikte zij, „ik weet al, wat je me vertellen wilt. Ik lees het in je oogen. Er is een ander; een ander heeft mijn plaats ingenomen!”

„Inderdaad is het juist, dat een ander mijn pad heeft gekruist,” gaf hij met gebogen hoofd toe.

„Dus ik heb goed geraden?” herhaalde zij op hartverscheurenden toon.

„Het is waar,” erkende hij met een zucht.

Met een gebaar van de uiterste wanhoop sloeg zij de handen ineen.

„En je bent hierheen gekomen om me dat te vertellen,” vervolgde zij op heeschen toon. „Wacht even, wacht een oogenblik. Ik zal spoedig genoeg alles vernemen en nooit wil ik daarna meer iets anders te hooren krijgen.” Zij stak haar beide handen in de hoogte, alsof zij een slag wilde afweren. „Een oogenblik,” herhaalde zij. „Tien jaar heb ik op je gewacht, tien lange, eenzame jaren... en dat alles om nu dit te moeten aanhooren. Laat ik trachten te vergeten, al is het dan ook slechts een oogenblik, dat mijn liefde, in wien ik al mijn vertrouwen gesteld had, die liefde heeft verzaakt. Slechts één oogenblik wil ik de vreugde beleven, dat je hier in werkelijkheid bij me zit.”

Zij bleef eenigen tijd zwijgend naast hem zitten en richtte eindelijk het bedroefde gelaat naar hem op. „Herinner je je nog dat eene jaar,” vroeg zij, „voor je wegging? Herinner je je nog, hoe gelukkig we toen waren? Weet je nog hoe vaak wij den zonsondergang hebben gadeslagen, 's avonds als zij bloedrood wegzonk in de zee? Weet je dat nog?”

„Of ik dat weet!” antwoordde hij met een pijnlijk gegrom.

„En herinner je je nog,” vervolgde zij, „hoe je mij naar de zee roeide om mij daar te vertellen hoe je me liefhad, en hoe we des Zondags samen door de velden dwaalden, terwijl de kerkklokken vroolijk galmden, jij en ik, ik en jij, met de armen om elkaar heen geslagen; en hoe je me dan vertelde, hoe vroolijk diezelfde klokken zouden jubelen, als we straks trouwden?”

„Dit alles herinner ik mij, Philippa,” antwoordde hij met gebogen hoofd.

U weet 't: 17½ cent voor 'n ingenaaid exemplaar. 70 cent in luxe prachtband. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel groot resp. 22½ of 80 cent. Overigens zijn onze romans verkrijgbaar bij al onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor.

De Uitslag van de Prijsvraag uit 't boek „De Hebzucht van Mr. Carton.”

Op verzoek van de Administratie der „Hollandsche Bibliotheek” deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag, voorkomende in den premieroman „De hebzucht van Mr. Carton.” De gevraagde woorden waren: *Oppasser, Paketboot, Zegepalm, Azijnstel, Vleermuis en Redacteur*. Na loting zijn de uitgeloopte prijzen als volgt ten deel gevallen: aan S. Wartena. E. Casimirstraat 23, Sneek, de Hoofdprijs, zijnde een eiken boekenrek met sigarenkast; aan J. W. Rijdsdijk, Lijmbeekstr. 7c., Eindhoven; W. P. E. J. Combé, St. Peterlaan 24, Arnhem; C. J. Krug,

Dijkstraat 83, Vlissingen; G. v. d. Vis, Arnheimscheweg D 26, Leusden; Ch. Waeyen, Wachtpost 20, Haelen (L.); L. J. Dijt, Koogerstraat 13, Burg, Texel; M. Coenraad, Oude Binnenweg 126, Rotterdam; F. Larsen, v. 't Hoffstraat 13, Amsterdam; A. Rondijk, Grootestraat 197A, Almelo; A. Hazebroek, Willemstraat 23; 's-Gravenhage; J. C. v. d. Net, Duymaer van Twiststraat 20, Deventer; en Fr. Maas, Edisonstraat 2, Wormerveer ieder een geldprijs, groot f 2.50. De prijzen zullen dezer dagen aan de gelukkige prijswinnaars worden toegezonden.

De groote prijs van Hulst. Onder zeer groote belangstelling werd te Hulst op 31 Aug. wederom de wedstrijd op den weg verreden om den grooten prijs van Hulst.

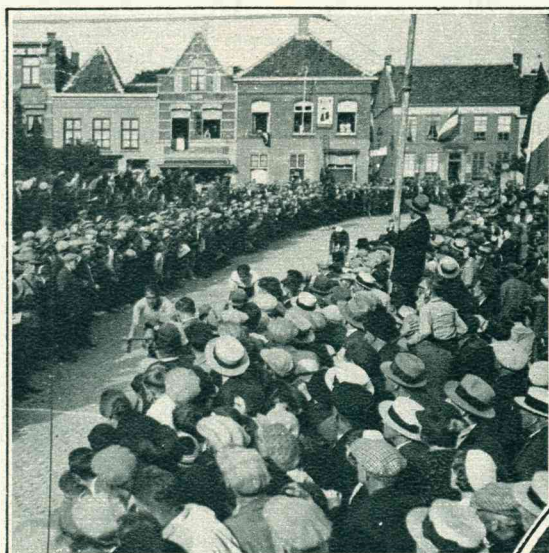

Goossens arriveert als no. 1 tussen de dubbele haag van toeschouwers.

Zeeuwsche Sport

Nog enkele wedstrijden van de meest bekende zomersport: de atletiek en wij zijn weer volop in de voetbalsport aangeland. Eerst krijgen wij nog een atletiek-wedstrijd te Kortgene op a.s. Zaterdag. Daarna volgt op Zaterdag 17 September de bekende estafette rond Middelburg. Voor dit jaarlijks terugkerend sportevenement is een wisselbeker beschikbaar, aangeboden door ons blad. Het is momenteel nog niet bekend, welke ploegen om dezen beker zullen strijden, doch wel is het zeker, dat de „Ons Zeeland”-beker in Zeeland blijft, daar het hier een provinciale wedstrijd betreft. Moge het een mooie strijd worden en de beker worden gewonnen door den sterkste.

Op Zaterdag 10 September komt het Zeeuwsche voetbal-Parlement te Middelburg bijeen tot het

Het binnenkomen van de 3e, 4e en 5e prijs-winnaars in een spannende sprint.

Bij de finish worden den overwinnaars bloemen overhandigd door den voorzitter van het feestcomité.

houden van de jaarvergadering van den Z.V.B. Deze Bond, in een jaar tijds uitgegroeid tot een flinke organisatie van voetbal-vereenigingen, heeft ook dit jaar weer een Zaterdagcompetitie gehouden gedurende de zomermaanden. De vereenigingen, deelnemend aan deze competitie, zijn gevestigd in Noord- en Zuid-Beveland en verdeeld in 3 afdelingen. In de eerste afdeling zijn samengebracht de vereenigingen gevestigd op Noord-Beveland met de Goesche Boys, terwijl oorspronkelijk ook Veere in deze afdeling was opgenomen. Tengevolge van de slechte verbindingen met Noord-Beveland moest deze vereeniging echter uit deze afdeling teruggenomen worden. Wel jammer voor deze ploeg, welke zeker geen slecht figuur zou hebben geslagen. Thans staat de vereeniging Kats te Kats aan het hoofd van de ranglijst, terwijl Goesche Boys nummer twee staat met eigenlijk een even goede positie. Wij zien het hier op een beslissingswedstrijd uitdraaien, waarin Goesche Boys een goede kans op het kampioenschap krijgt. Als derde volgt Colijnsplaat met vier punten achterstand op Goesche Boys. Niettemin heeft ook deze vereeniging in de competitie een woordje meegesproken en het zijn een paar ongelukkige wedstrijden, welke haar eenigszins op den achtergrond brachten. Hierna volgen nog Kortgene 2 en Colijnsplaat 2 (ook het tweede elftal van Colijnsplaat is in deze afdeling ondergebracht op utiliteitsgronden).

De rij wordt gesloten door Wissekerke, dat eigenlijk twee plaatsen hooger thuishoort, doch door een keer niet op te komen twee winstpunten verspeeld heeft.

De „Ons Zeeland”-beker, die als wisselbeker wordt uitgelooft voor den Zaterdag 17 Sept. te Middelburg te houden bekenden, jaarlijkschen estafette-loop rond Middelburg.

In afdeling B. strijden Wilhelminadorp en Kloetinge om het kampioenschap, met eerstgenoemde bovenaan. Deze vereenigingen moeten elkaar nog een keer ontmoeten, terwijl Kloetinge ook nog moet uitkomen tegen Goes V. Spelen zij tegen elkaar gelijk, dan wordt het ook hier een beslissing volgens onze meening. Wie wint, kan zich kampioen rekenen. Dit wordt ongetwijfeld een felle eindstrijd. Hieronder laten wij den onderlingen stand volgen:

Wilhelminadorp	11	7	2	2	16	40	— 14
Kloetinge	10	6	2	2	14	40	— 23

Als derde op de ranglijst volgt Nieuwdorp met twee punten achterstand op nummer één, terwijl Goes 5, 's Heer Arendskerke, Wolphaartsdijk en Kapelle 2 zich met een plaats in de onderste helft van de ranglijst moeten tevreden stellen. Als laatste en grootste afdeling komt tenslotte afd. C met 10 vereenigingen. Wij vermoeden, dat deze competitie niet ten einde gebracht zal kunnen worden, daar sommige vereenigingen hiervan nog acht wedstrijden te spelen hebben. Daar deze wedstrijden des Zaterdagsavonds gespeeld moeten worden na werktijd op het platteland, zal deze competitie spoedig moeten worden stopgezet. Bovenaan gaat hier Krabbendijke, ongeslagen, met één gelijkgespeelden wedstrijd gevolgd door H.V.V. te Hansweert met 19 punten uit 12 wedstrijden, terwijl Krabbendijke resp. 19 en 10 staat. Daarna volgen de beide vereenigingen uit Ierseke met Wit Zwart voorop. Kapelle 1 en Wemeldinge hebben slechts één puntje verschil en beide nog 6 wedstrijden te spelen. Rilland 2, Waarde, Kruiningen 2 en Hansweert 3 komen in deze volgorde achteraan. Het zou aanbeveling verdienen volgend jaar niet zulke groote afdelingen in elkaar te zetten, opdat de competitie beëindigd zal kunnen worden.

HET GEHEIM VAN DE SPREEKKAMER

door H.K. WEBSTER

No. 6

De getuige mocht naar zijn plaats terugkeeren. Toen keek de coroner met onheilspellenden ernst naar den man, die in de oogen van alle aanwezigen de hoofdpersoon der geheele zaak was. „Ik vrees, dat ik u nogmaals in de getuigenbank moet roepen, Dr. Armstrong,” zei hij.

De nieuwe getuige stond op en liep met vasten tred naar voren. Hij was heel bleek, maar toch lag er geen uitdrukking van angst of schuldbesef op zijn gezicht. Hij doorstond den blik van zijn ondervrager zonder de oogen neer te slaan.

De coroner overhandigde hem de enveloppe. „Kunt u de jury vertellen, wat dit voor een voorwerp is, Dr. Armstrong?”

De jonge dokter nam het gebogen stukje staal van hem aan, bekeek het nauwkeurig, scheen er, ietwat tot mijn verbazing, aan te ruiken, en verzonk toen blijkbaar in 'n ernstig gepeins, geheel onbewust van het feit, dat we allen in spanning wachtten op zijn antwoord.

De coroner herhaalde zijn vraag eenigszins scherp. „Weet u, wat dit is, Dr. Armstrong?”

Hij keerde met een schokje tot de werkelijkheid terug. „Ja, mijnheer,” zei hij. „Het is het afgebroken einde van een injectienaald.”

„In uw getuigenis van dezen ochtend, Dr. Armstrong, hebt u verklaard, dat uw eigen injectiespuit gisterenmorgen gebroken is. U zult zich herinneren, dat u dit feit als reden opgaf voor uw bezoek aan den instrumentmaker op de eerste verdieping. Was de naald, die u daar in uw hand houdt, dezelfde, die van uw eigen injectiespuit is afgebroken?”

„Nee, mijnheer,” zei de dokter rustig.

„Bent u in staat,” ging de coroner voort, „het gebroken einde van uw eigen naald over te leggen?”

„Neen, mijnheer. Het spuitje viel uit mijn hand, toen ik het aan 't afwassen was, en het afgebroken stuk spoelde door de afvoerbuis van het fonteintje.”

De getuige scheen nu zelf wel te beseffen, hoe volmaakt alles in elkander paste, maar er was blijkbaar iets, dat hem staande bleef houden, hetzij dan het onwrikbaar besef van zijn onschuld, hetzij de meest onbeschaamde verstoktheid.

Hij scheen niet veel zin te hebben, de afgebroken naald aan den coroner terug te geven. Hij nam zijn bril af om ze nog beter te kunnen bekijken en wreef met zijn vinger langs de gebogen oppervlakte. De coroner zat met uitgestoken hand te wachten, toen de getuige toevallig zijn blik ontmoette, en het was de getuige, die de volgende vraag stelde:

„Is u van meening, mijnheer, dat dit de naald is, die door den moordenaar gebruikt werd?”

„U staat in de getuigenbank om vragen te beantwoorden, niet om ze te stellen.”

Maar de getuige zette door, volstrekt niet uit het veld geslagen. „Ik meen, dat dit uw theorie is. Als dat zoo is, en als ze juist is, dan geloof ik, dat ik mijn collega, die met de lijkschouwing belast was, kan helpen aan een tip met betrekking tot het vergif, dat gebruikt werd. Ik meen het te herkennen.”

Ik denk wel, dat ik zonder overdrijving kan zeggen, dat iedereen in de zaal bij die woorden den adem inhield van verbazing. Was dit onaantastbare onschuld of huiveringwekkende koelbloedigheid? Ik vrees, dat de meesten onder ons naar de laatste meening overhielden.

Er volgde een oogenblik van doodsche stilte. Toen zei de coroner een beetje schor: „Gaat u voort, dokter. U kunt ons uw opinie vertellen.”

„Ik ben van meening,” zei de getuige, „dat de vloeistof, die door deze naald geleid werd, een zeer sterke oplossing van nicotine bitartraat is geweest. Het is een van de doodelijkste en snelst-werkende vergiften, die bekend zijn. Natuurlijk zal er een scheikundige analyse noodig zijn, om de juistheid van mijn bewering te bewijzen, maar wat mijzelf betreft twijfel ik geen oogenblik.”

„Hebt u ooit van een geval gehoord, dokter,” ging de coroner voort, „waarin dit vergif aan een menschelijk wezen werd toegediend?”

„Zulke gevallen zijn zeldzaam,” antwoordde de getuige prompt, „maar er zijn er toch enkele bekend. Ik weet slechts van één moord, waarbij dit vergif werd gebruikt.”

„Maar dat ééne feit staat vast?”

„Ja, mijnheer. De een of andere Fransche graaf, wiens naam me op het oogenblik niet te binnen wil schieten, werd in de tachtiger jaren vermoord door middel van dit vergif.”

„Hebt u op het oogenblik in uw laboratorium eenige hoeveelheid van dit vergif, Dr. Armstrong?”

„Ik denk het wel, mijnheer. Zeker weet ik het niet. Het komt overigens voor in het Amerikaansche Artsenijboek. Iedere medicus kan het krijgen.”

Hoe vreemd het ook mag schijnen, ik geloof, dat in de oogen van den coroner, de jury, de toeschouwers en mijzelf, de openhartigheid van den dokter eer tegen dan vóór hem pleitte. Ze leek zóó'n verbijsterend, al te stralend bewijs van onschuld, dat ons verstand er juist daarom niet aan wilde, en we onszelf voorhielden, dat dit effect natuurlijk zorgvuldig berekend was.

De coroner had geen verdere vragen meer te stellen, de juryleden evenmin, maar de procureur stond op en verzocht nog even het woord.

Ik vermoed, dat Cromwell den getuige deze laatste

vragen zeker wel bespaard zou hebben, wanneer hij niet gevreesd had, dat de jury te zeer beïnvloed zou zijn door diens houding van de laatste minuten. Maar hij was iemand, die geen genade kende en geen risico wenschte te nemen.

„Is het waar, Dr. Armstrong,” vroeg hij, „dat u op het tijdstip van den moord juist op het punt stond, uw relaties met Dr. Marshall te verbreken en de stad te verlaten?”

Dat schot trof doel, dat was duidelijk genoeg te zien. De getuige kreeg een schok, zijn handen omklemden krampachtig de armleuningen van zijn stoel en hij perste zijn witte lippen vast opeen, vóór hij een poging deed om te antwoorden. Tenslotte knikte hij met het hoofd en slaagde erin, het woord „ja” uit te brengen.

„Is het óók waar,” ging zijn ondervrager voort, „dat u met den overledene had getwist, en dat uw besluit om te vertrekken een uitvloeisel was van dat meningsverschil?”

„Gedeeltelijk; ja mijnheer.”

„U had vroeger op zeer vriendschappelijken voet met hem verkeer, is 't niet; niet alleen met hem, maar ook met zijn gezin?”

„Ja, dat is waar.”

„U placht geregeld bij hem aan huis te komen, nietwaar?”

„Ja, mijnheer.”

„Kunt u de jury mededeelen, welke de oorzaak was van uw twist met Dr. Marshall?”

„Nee,” zei de getuige met witte lippen. „Dat is volstrekt onmogelijk.”

„Dat is voldoende,” zei de procureur met een grimmig schouderophalen.

De slottoespraak van den coroner en het zich-terugtrekken van de jury — het geschiedde alles slechts voor den vorm. De leden hadden hun uitspraak even goed kunnen bepalen, als ze op hun plaatsen waren blijven zitten. Ieder wist, dat alle anderen zijn meening deelden en dat beraadslagen ten eenenmale overbodig was.

Op het gezicht van Dr. Armstrong was noch vrees, noch opwinding te lezen, toen hij de uitspraak vernam. Ook hij had sedert uren niets anders verwacht. Hij was volkomen voorbereid.

De weinige formaliteiten werden snel vervuld.

In het gedrang der toeschouwers schuifelde ik langzaam de zaal uit en de gang door. Het was laat in den middag en in de gang was niet veel licht, maar toch herkende ik het gezicht van den man, die in een schemerigen hoek stond en zoekend rondkeek tusschen de uitstroomende menschenmenigte. Het was de man, die was flauwgevallen en van den coroner toestemming had gekregen om zich naar huis te begeven — mijn jonge vriend, Jack Marshall.

Ik hoefde maar één blik op zijn gezicht te werpen om te beseffen, dat de verrassingen en emoties van dezen dag nog niet ten einde waren. De verwilderde, starende oogen van den man, die nu mijn arm omknelde, zeiden genoeg. Er zou nog meer volgen, en wel heel spoedig.

„Ga met me mee,” fluisterde hij schor. „Ik moet u iets zeggen.”

De hand, die krampachtig mijn arm omklemd, beefde geweldig.

„Kalm maar,” zei ik. „We hebben allen tijd. Loop maar rustig met me mee tot we uit het gedrang zijn.”

We sloegen White Street in en liepen naar Mulberry Bend Park. Het was laat op den warmen lentedag, en het kleine parkje was vol menschen. Maar het was het soort van menschen, dat geen oogen of ooren voor ons zou hebben.

„Ga hier nu maar eens op die bank zitten,” zei ik kalmeerend, „en vertel me, wat je te zeggen hebt.”

Hij begon met een vraag. „Hebben ze Armstrong vastgehouden?”

Ik knikte. „Hij zit al opgesloten in The Tombs,” zei ik.

„Drew,” fluisterde de jonge man, „hij heeft het niet gedaan. Hij heeft het niet gedaan!”

„Ik wilde, dat ik dat kon gelooven,” zei ik. „De bewijzen tegen hem zijn natuurlijk bijna verpletterend. Ik denk, dat elke jury ter wereld hem schuldig zou verklaren op wat er vandaag bij het onderzoek aan het licht gekomen is — en toch kan ik, diep in m'n hart, óók nog maar niet gelooven, dat hij het werkelijk gedaan heeft.”

„Dat is niet, wat me dwars zit,” zei Jack. „Ik zou heel wat geven, als ik kon gelooven, dat hij het wél gedaan had. Ik weet niet, wat 't me wel waard

zou zijn — mijn leven, denk ik, — als ik kon gelooven, dat 't Dr. Armstrong was, die mijn vader vermoordde, maar ik kan niet. Want, mijnheer Drew, ik weet, dat hij 't niet gedaan heeft. Ik weet, dat hij 't niet gedaan heeft. Hij heeft geen gelegenheid gehad om het te doen.”

„Als je — als je dat dan weet,” zei ik, vergeefs trachtend, mijn stem vastheid te geven, „dan weet je meer dan de coroner. Je weet iets, dat vandaag bij het onderzoek aan 't licht had moeten komen. Als resultaat van dat onderzoek — als jouw inlichtingen tenminste absoluut betrouwbaar zijn — als alle kans op een misverstand uitgesloten is — is een onschuldige man opgesloten in een cel daarginds in de Tombs-gevangenis. We zullen nu de waarheid onder de oogen dienen te zien, Jack — wat ook de gevolgen mogen zijn. Maar kun je zeker, absoluut zeker weten, dat Dr. Armstrong ondanks alles tòch onschuldig was?”

„Ja,” zei hij, „dat is het eenige ding op de heele wereld, dat ik nog absoluut zeker weet. Hij was beneden bij den

HET VERHAAL TOT NU TOE:

Het geheim van de spreekkamer is, dat dr. Marshall in zijn spreekkamer werd vermoord door vergif. Iedereen, die hem dien dag kwam consulteren, o.a. Gwendolen Carr en de heesche tooneelspeler Stancliffe, heeft een alibi; eveneens de als dief bekend staande Pomeroy, op wien men een robijn van den vermoorde vond. Op de zitting van den coroner rijst sterke verdenking tegen dr. Armstrong, assistent van den vermoorde; men denkt dat het vergif in den hals werd geprikt met 'n injectiespuitje, waarvan men een gedeelte in de spreekkamer had gevonden.

instrumentmaker van kwart over twaalf tot half één, is 't niet zoo?"

„Ja," zei ik. „Wat zou dat?"

Hij trilde zóó, dat hij nauwelijks spreken kon.

„Dit is, wat ik weet," bracht hij tenslotte uit. „Ik weet, dat er iemand uit de spreekkamer van mijn vader kwam om tien minuten vóór half één. Ik weet óók, wie dat was."

Er was een oogenblik stilte, waarin ik wachtte, tot hij den naam zou uitspreken, maar het werd me al spoedig duidelijk, dat hij dat niet van plan was. „Wie was het, Jack?" vroeg ik. „Je moet me dat nu vertellen, wie het ook geweest is."

„Nog niet," zei hij, met een soort van snik. „Ik moet eerst met haar spreken. Ik moet nog één keer probeeren, haar ertoe te brengen om de waarheid te zeggen."

Ik voelde mijn voorhoofd ijskoud worden. Maar vóór ik iets kon zeggen, sprak hij weer.

„Vraagt u me op 't oogenblik niets meer. Probeert u niet, iets te weten te komen, en volgt u me niet. Ik ga nu naar haar toe."

Hij sprong van de bank op, nog vóór hij had uitgesproken, en zonder me tijd te gunnen voor een woord van protest, rende hij weg door het park.

Ik deed geen poging, hem te volgen. Om de waarheid te zeggen was ik er niet toe in staat. Ik liet me weer op de bank neervallen en sloot mijn oogen; boomen en struiken dwarrelden om me heen. Hoe lang ik daar zoo gezeten heb, weet ik niet, waarschijnlijk wel meer dan een half uur. Toen verzamelde ik al mijn energie, stond op, en wandelde langzaam terug naar het Worth Street-station, waar ik het treintje naar de bovenstad nam.

Er was maar één plaats, waar ik heen kon gaan. Vóórdát ik iemand anders sprak, vóór ik zelfs mijn gedachten vrij spel durfde laten, moest ik Madeline weerzien en ongestoord met haar spreken.

Nadat ik even had moeten wachten, ontving ze me in dezelfde kamer — de groote, schemerige bibliotheek — waar Jack me den vorigen keer heen gebracht had, nog geen volle vier-en-twintig uur geleden.

„Is Jack al thuisgekomen?" vroeg ik.

„Ik geloof het niet," zei ze. „Ik heb hem tenminste nog niet gezien. Ik miste je, toen ik uit de rechtszaal kwam, en toen ik rondkeek om te zien waar je gebleven was, dacht ik, dat ik je met hem zag weggaan."

„Dat was ook zoo," zei ik, „maar hij heeft me plotseling alleen gelaten, en ik meende te begrijpen, dat hij regelrecht naar huis wilde."

Er volgde een kleine stilte. Zij wachtte op wat ik te zeggen had, en eindelijk vond ik moed om te beginnen.

„Madeline," zei ik, „vóór Jack me vanmiddag verliet, vertelde hij me iets, dat bij het onderzoek niet aan den dag is gekomen, en ik moet, ik *moet* er met je over spreken. Ik heb geen keus."

Ze zuchtte vermoeid. „Goed dan," zei ze.

„Jack heeft me verteld," begon ik, „dat Dr. Armstrong onschuldig is."

„Nu, daar ben ik zelf ook van overtuigd," zei ze. „En die overtuiging is door het onderzoek volstrekt niet geschokt. Ik ben blij, dat Jack het met me eens is."

„Jack is niét blij," zei ik ernstig. „Hij is wanhopig. Hij zei me, dat hij alles, wat hij bezat, zou geven — zijn leven, zei hij — wanneer hij verlost kon worden van de wetenschap, dat Dr. Armstrong onschuldig is."

Ze kreeg 'n schokje en keek me opletend aan. „Wat bedoel je?" vroeg ze.

„Jack weet," ging ik voort, terwijl ik haar diep in de oogen zag, „Jack wéét, wie het is, die op den dag van den moord om tien minuten vóór half een uit Dr. Marshall's spreekkamer kwam. Het was een vrouw."

Madeline zakte slap in haar stoel terug.

„O, die arme, arme jongen," zei ze half voor zich heen. Toen stelde ze me een vraag. „Heeft Jack je verteld, wie het was, die hij gezien heeft?"

„Nee," zei ik. „Hij zei alleen, dat hij van plan was, nogmaals te probeeren de waarheid uit haar te krijgen."

De uitdrukking van Madeline's gezicht werd plotseling hard. „En jij denkt," merkte ze op, met een wereld van verontwaardiging in haar stem, „jij denkt, dat ik het was, die op dat uur uit de spreekkamer kwam."

„Dat heb ik niet gezegd," protesteerde ik; „ik heb je nergens van beschuldigd."

„Doe maar geen moeite, om het te ontkennen," zei ze. „Je hebt trouwens gezegd, dat je me verdacht, al was dat niet je bedoeling. Je vertelde daarjuist, dat Jack je alleen liet, om de bewuste vrouw te gaan opzoeken, en te probeeren, de waarheid uit haar te krijgen — en vijf minuten geleden zei je, dat je verwachtte, dat hij regelrecht naar huis gegaan was. Dat bewijst, dunkt me, duidelijk genoeg, wát je ervan dacht. Ik weet niet zeker, of je eigenlijk nog wel een antwoord verdient, maar toch zal ik je antwoorden. Ik ben op den dag van den moord niét uit Dr. Marshall's spreekkamer gekomen om tien minuten voor half één, of op welken anderen tijd ook, om de eenvoudige reden, dat ik er dien dag niet in ben gegaan."

„Nu," zei ik ernstig, „daar ben ik héél, héél blij om. Uit Jack's manier van doen meende ik te moeten opmaken, dat jij het was, die hij gezien had, en misschien zul je het me mettertijd leeren vergeven, dat die afschuwelijke gedachte opnieuw bij me opkwam. Het scheen zoo voor de hand te liggen, gezien Jack's radeloosheid."

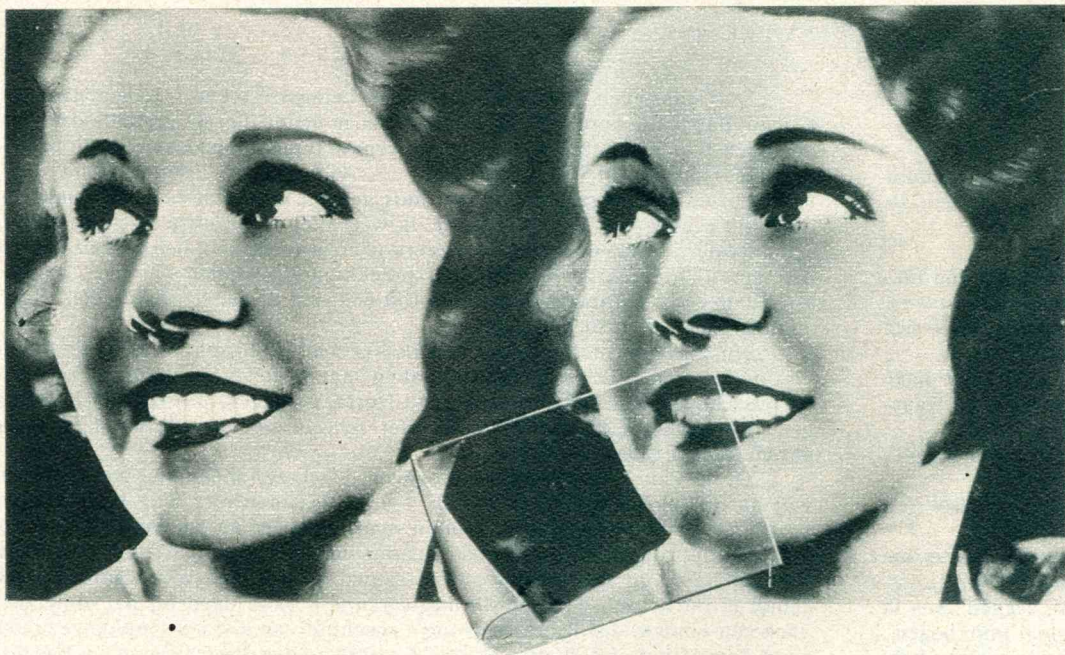
„O, ik kan je evengoed nú vergeven," zei ze, maar niet zoo heelemaal van harte. „Ik veronderstel, dat ik 't mijn vrienden niet mag verwijten, dat ze mij verdenken van moord op mijn man, wanneer de omstandigheden werkelijk in die richting wijzen. Maar als dat nog niet eens het geval is, valt het wel erg hard, op die manier gewantrouwd te worden. Wel, Clifford Drew, geloof je nu heusch dat, na alle bezwarende verklaringen bij het onderzoek, Jack zou vinden, dat Dr. Armstrong's onschuld van alle verdenking gezuiverd werd door 't feit, dat ik uit de spreekkamer van den dokter kwam om tien voor half één? Zou dat dan juist niet 'n veel sterker bewijs voor zijn schuld zijn?"

De plotselinge openbaring van wat ze daar zei, deed me een oogenblik sprakeloos staan. Ik was een driedubbele idioot, dat ik dat niet onmiddellijk had ingezien, toen ik daar in het park zat, in plaats van me te verliezen in even vertwijfelde als onlogische bespiegelingen.

Verwondering.

De tandpasta, die de beste uitwerking heeft, is tevens de meest onschadelijke.

Er zijn tandpasta's die wel reinigen, maar tevens de tanden beschadigen. Andere zijn onschadelijk, maar reinigen niet afdoende. Pepsodent reinigt en is tevens onschadelijk.

De Pepsodent Laboratoria hebben een nieuwe ontdekking bekend gemaakt, die in toepassing is gebracht in de Pepsodent Tandpasta. Pepsodent bevat hierdoor drie bijzondere eigenschappen.

1. Het nieuwe reinigende en polijstende materiaal in Pepsodent verwijdt op uitnemende wijze den doffen en gevaarlijken tandaanslag.
2. Dit nieuwe materiaal is uiterst fijn. Hierdoor wordt het glazuur der tanden gepolijst tot ze blinkend wit zijn.
3. Het allerbelangrijkste is, dat het nieuwe materiaal absoluut onschadelijk is, dank zij z'n zachte werking, ja - zelfs tweemaal zoo

zacht als de polijstende materialen, die algemeen in gebruik zijn.

Pepsodent heeft als doel het verwijderen van den tandaanslag. Pepsodent kan dit beter dan welke andere tandpasta ook.

Bestrijdt den tandaanslag. Tandaanslag is een kleverig laagje op Uw tanden. Het verzamelt bacteriën, die bederf kunnen veroorzaken. Het neemt voedselresten en rookdeeltjes in zich op, waardoor de tanden er dof uitzien. Schoonheid en gezondheid eischen, dat de tandaanslag verwijderd wordt.

Koopt nog heden een tube Pepsodent. Het is de hedendaagsche wetenschappelijke tandpasta.

Agenten:
N.V. Rowntree
Handels Mij.
Heerengr. 209
Amsterdam

Verkrijgbaar
in 2 maten
Groote tube
en Supertube
Vergelijk den
inhoud.

De nieuwe
hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

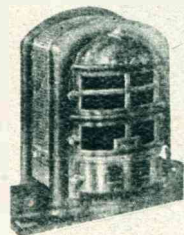
DANSINSTITUUT H. FRENK

JONKERFRANSSTRAAT 21, TEL. 12433

Aanvang lessen voor eerstbeginnenden Zondag 11 September van 4.30 tot 6 uur; Dinsdag 13 September van 8.30 tot 10 uur. Alle andere lessen vangen aan op alle werkdagen in October. INLICHTINGEN GRATIS! — PROSPECTUS OP AANVRAAG! Inschrijving dagelijks van 1 tot 3 en van 7 tot 10 uur

JUBILEUM-AANBIEDING

1902 Ter gelegenheid van ons 30-jarig jubileum
1932 extra lage prijzen Haarden

Met onafbrandbare lak vanaf f 5750
Merk „Permanent“, 120 M.³ - 6500
Haardkachels, alle kleuren - 4400
Huish.-kachels, zwart emaille - 1450

Iedere koper van Haard,
Kachel of fornuis ontvangt een
prachtig souvenir!

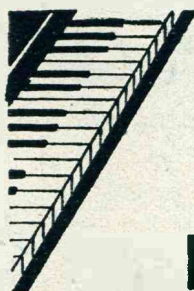
Doet dus uw voordeel! Koopt bij
vaksmeden. Alles met volle garantie.

Loop niet verkeerd, want het is in uw nadeel!

F. G. HOLTHUIZEN

N. Markt 12 - Tel. 10272 - Rotterdam

Op aanvraag zenden wij U gaarne franco prijscourant

'n Goede Piano

't Behoefte geen nieuwe te zijn..... U vindt bij ons uitnemende gebruikte instrumenten, die wij U onder garantie leveren. De prijzen zullen U meevallen! Vraagt de lijst eens aan!

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

Rotterdam: W. de Withstraat 32.

Amsterdam — Arnhem — Breda — Leiden

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

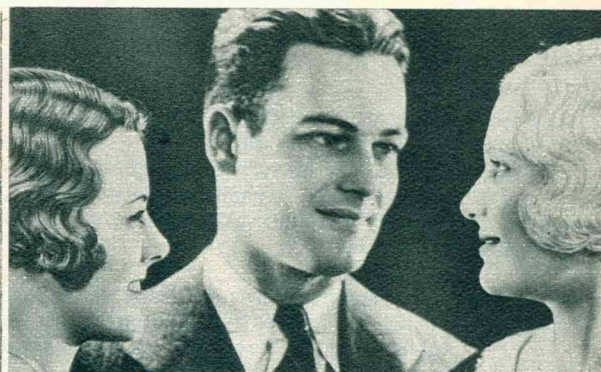
BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het omlijsten van platen, etsen en foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

TWEE BLONDINES

hadden een oogje op hem, maar

de een had donker geworden kleurloos haar, terwijl het haar van de andere een prachtige lichte, natuurlijke goudglans had — dank zij NURBLOND. Met de laatste trouwde hij natuurlijk, haar haar was immers zooveel mooier dan van de andere jongedame. Hoe jammer, dat deze eerste NURBLOND nog niet kende. Dan zou ze ook de ervaring hebben opgedaan, dat NURBLOND donker geworden kleurloos haar in zeer korten tijd den wondervollen lichte goudglans teruggeeft. NURBLOND is de eenige shampoo, speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van blond haar. Het voorkomt niet alleen het donker worden, doch geeft ook reeds donker of kleurloos geworden blond haar de mooie lichte kleur der meisjesjaren terug. Het bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel, en ook geen soda. Behandel Uw zoo kostbaar blond haar alleen met NURBLOND. Overal verkrijgbaar. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam — Sneek.

E.N.S.A.I.D. INSTITUUT

TOLSTEEGSINGEL 54 - UTRECHT

Mevr. M. Hendriksen-Knapen
Directrice

500

Op 1 September j.l. werd te Utrecht de 500e school geopend

500

Thuis leeren knippen,
naaien en stofversieren

kan elke dame en meisje. Onze lessen worden gegeven schriftelijk, per radio over Huizen Maandagmiddag 3.15 en Donderdagavond 6.45 uur en op onze 500 scholen in Nederland, België en Nederlandsch-Indië. Reeds ruim 128.000 cursisten volgden dezen cursus. Waarom u nog niet? Eenig in Nederland, de gemakkelijkste methode zonder teekenen of rekenen.

DAMES en MEISJES, die verhinderd mochten zijn onze Cursussen te volgen, ontvangen na toezending van onderstaanden bon met 25 cent aan postzegels, een mooi boek en een gratis apparaat als extra reclame om thuis alle kleedingstukken te leeren maken en vermaken.

JUBILEUMBON

Aan
Modevakschool E.N.S.A.I.D.
Tolsteegsingel 54 - Utrecht

Naam

Plaats

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren

is....
winnen!

MENGELKAMP'S

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuisen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat 32 jaar, dus een goed bewijs.
Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam

MENGELKAMP

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

WIE GEHEEL EN AL MET DE MODE WIL MEEDOEN, MOET ZIJN NAGELS LAKKEN OVEREENKOMSTIG DE KLEUR VAN HET TOILET, KARDINAAL-ROOD, ROSE, KORAAL, NATUREL OF KLEURLOOS, DAT BIJ IEDER TOILET PAST.

„Kom, pieker er nu maar niet meer over,” zei ze tenslotte. „Je hebt het goed bedoeld, en we zijn allemaal zóó moe en zóó van streek, dat we nauwelijks meer verantwoordelijk zijn voor wat we denken en zeggen. — Maar die arme, arme Jack!”

„Weet jij, wie het was, die hij gezien heeft?” vroeg ik.

„Neen, dat weet ik niet.”

„Maar je hebt een vermoeden?”

„Ik zou wel een vermoeden kunnen uitspreken, dat al of niet juist zou kunnen zijn, maar dat doe ik liever niet.”

„In elk geval,” zei ik, „behoort er iets gedaan te worden. De gedachte, dat een onschuldig mensch daar in de Tombs zit opgesloten onder zulk een verpletterende verdenking, is me ten eenenmale ondraaglijk.”

„Ik wil er geen woord meer over hooren of zeggen,” zei ze met klem. „Ik kan niet meer. Als je hier rustig wilt blijven wachten tot Jack thuis komt, mag je dat doen. Als hij er is, zal hij waarschijnlijk alles kunnen ophelderen.”

Ik besloot dus, Jack's thuiskomst af te wachten, maar toen de groote gangklok acht sloeg, gaf ik het op. Hij kon misschien naar mijn kamers gaan zijn en daar op me zitten wachten. Ik liet de boodschap achter, dat hij me moest opbellen ingeval hij op een behoorlijk uur thuiskwam.

Op weg naar mijn flat gebruikte ik een haastig avondmaal in een klein restaurant, en toen ik thuiskwam, ging ik regelrecht naar Jeffrey's kamers. Ik zette mijn eigen gangdeur op een kier, zoodat ik de telefoon dadelijk zou kunnen hooren. Toen zakte ik in een van Jeffrey's clubfauteuils neer en begon mijn hart bij hem uit te storten. In den toestand van onzekerheid en verwarring, waarin ik me bevond, was het me een dringende behoefte, de heele zaak uit te praten met iemand, dien ik ten volle kon vertrouwen.

Ik had hem heel wat te vertellen, sinds we elkaar voor 't laatst gezien hadden, en zoo had ik al een flink poosje gepraat, vóór ik me er langzamerhand van bewust werd, dat hij ongewoon zwijgzaam was, zoo al niet volkomen onverschillig.

„Achteraf beschouwd, was ze natuurlijk óók aan haar end,” zei hij eindelijk, nadat ik hem in alle bijzonderheden mijn onbevredigend onderhoud met Madeline geschetst had. „Als ze niet zeker wist, wie Jack bedoelde met „haar,” kon je toch eigenlijk ook niet verlangen, dat ze namen noemde. Heb je dan tòch nog aangedrongen, dan verwondert het me niet, dat jullie gekibbeld hebben.”

„O, we hebben niet bepaald gekibbeld, maar ik vond, dat ze me wel een beetje meer had mogen helpen.”

Er lag een brief op zijn tafel, waarvan alleen een hoek van de enveloppe te zien was; een dubbelgevouwen courant bedekte het overige. Toen ik zijn kamer verliet, stiet ik per ongeluk tegen de tafel en de brief viel op den grond. Hij lag vlak voor mijn voeten, zoodat ik me bukte om hem op te rapen, on-

danks Jeffrey's nonchalant: „O, laat toch liggen!” De brief was aan Jeffrey geadresseerd, in Madeline Marshall's handschrift.

Ik stak de gang over naar mijn eigen kamer, sloot de deur achter me, en ging zitten om rustig te kunnen denken. „Waarom,” vroeg ik mezelf wanhopig af, „moet die zwarte wolk van geheimzinnigheid en verdenking al mijn vrienden overschaduwen, den een na den ander?” Dat mijn verhouding tot Jack en Madeline erdoor verdonkerd werd, was al erg genoeg, maar wanneer Arthur Jeffrey er nu ook al bij betrokken moest worden... dat was werkelijk zooiets als een genadeslag voor mij. Hij was mijn laatste stroohalm geweest. Natuurlijk was er niets tastbaars, dat tegen hem pleitte. Er was niets anders dan dat hij een brief van Madeline had gekregen — ik zou zèlf niet graag verdacht zijn om een dergelijke reden — maar hij had me er opzettelijk onkundig van gelaten, hij hield iets voor me verborgen, en ik voelde, dat 't me onmogelijk zou zijn, hem verdere confidenties te doen, vóórdat hij zelf bereid zou blijken, me in vertrouwen te nemen.

En toch had ik iemand nodig, aan wien ik de heele geschiedenis nog eens kon uiteenzetten. Alleen al door een rustig bespreken zou alles zich voor me ophelderen, daar was ik van overtuigd.

De herinnering aan dien tooneelspeler, Carlton Stancliffe, was dien dag al herhaaldelijk bij me opgekomen. Ik dacht aan zijn belangstelling in de zaak, aan de waardevolle aanwijzing, die hij me gegeven had in verband met den op Pomeroy gevonden robijn, en hoe hij me toevertrouwd had, dat hij er een eigen theorie over het geval op na hield.

Onder de ingeving van het oogenblik keek ik zijn adres na op het kaartje dat hij me gegeven had, en belde hem op. Ik kreeg gehoor, en had reeds verzocht den heer Stancliffe voor me aan het toestel te roepen, vóór het tactlooze van een dergelijk verzoek tot me doordrong. Natuurlijk zou hij, zonder stem, er niet aan kunnen denken, een telefonisch gesprek te voeren. Ik was dus tamelijk verbaasd, toen die stem me plotseling bereikte, vol en warm, en uitstekend verstaanbaar.

Ik vroeg hem, of hij me zou willen toestaan, eenige nieuwe aspecten van de zaak Marshall met hem te bespreken, en stelde hem voor, dat ik naar zijn woning zou komen, als hij me kon en wilde ontvangen.

„Ik vrees, dat u 't hier niet al te comfortabel zoudt vinden,” zei hij. „Maar ik zal met plezier naar u toekomen.”

Nadat we dat dus hadden afgesproken, bestelde ik wat ijs en haalde een whisky-flacon voor den dag en een kistje sigaren. Hij woonde niet ver weg, en het duurde geen tien minuten vóór ik hem hoorde bellen. Het was, of ik mijn vertrouwen, rust en zelfbeheersching terugkreeg zoodra ik hem maar zag.

Zijn stem bleef verstaanbaar gedurende de eerste paar woorden van zijn begroeting, en verliet hem toen blijkbaar voorgoed. Ik raakte echter spoedig gewend aan het schorre gefluister, en het viel me nauwelijks meer op.

(Wordt voortgezet)

Het graan valt neer,
de maaier sterk
verricht met forschen
slag zijn werk
(Othene)

En zie, daar rijden
keer op keer
de volgeladen
wagens weer.
(Breskens)

Maar toch: daar naakt het herfstweer al,
Voorspeld in veler blaren val.
(Schuddebeurs, Schouwen)

En schittert in het blozend ooft
dat menig eetfestijn belooft.
(s Heer Abtskerke)

Weg zomervreugden, duinen, zee,
We zitten weer bij 't kopje thee . . .

Zeeuwsche Film

